XIV. évfolyam 20. szám. **Ára: 1 forint** 1958. május 15

Toncz Tibor rajza

Tavasz a kertben

— De most aztán siessünk gyerekek, mert mindjárt itt az ősz!...

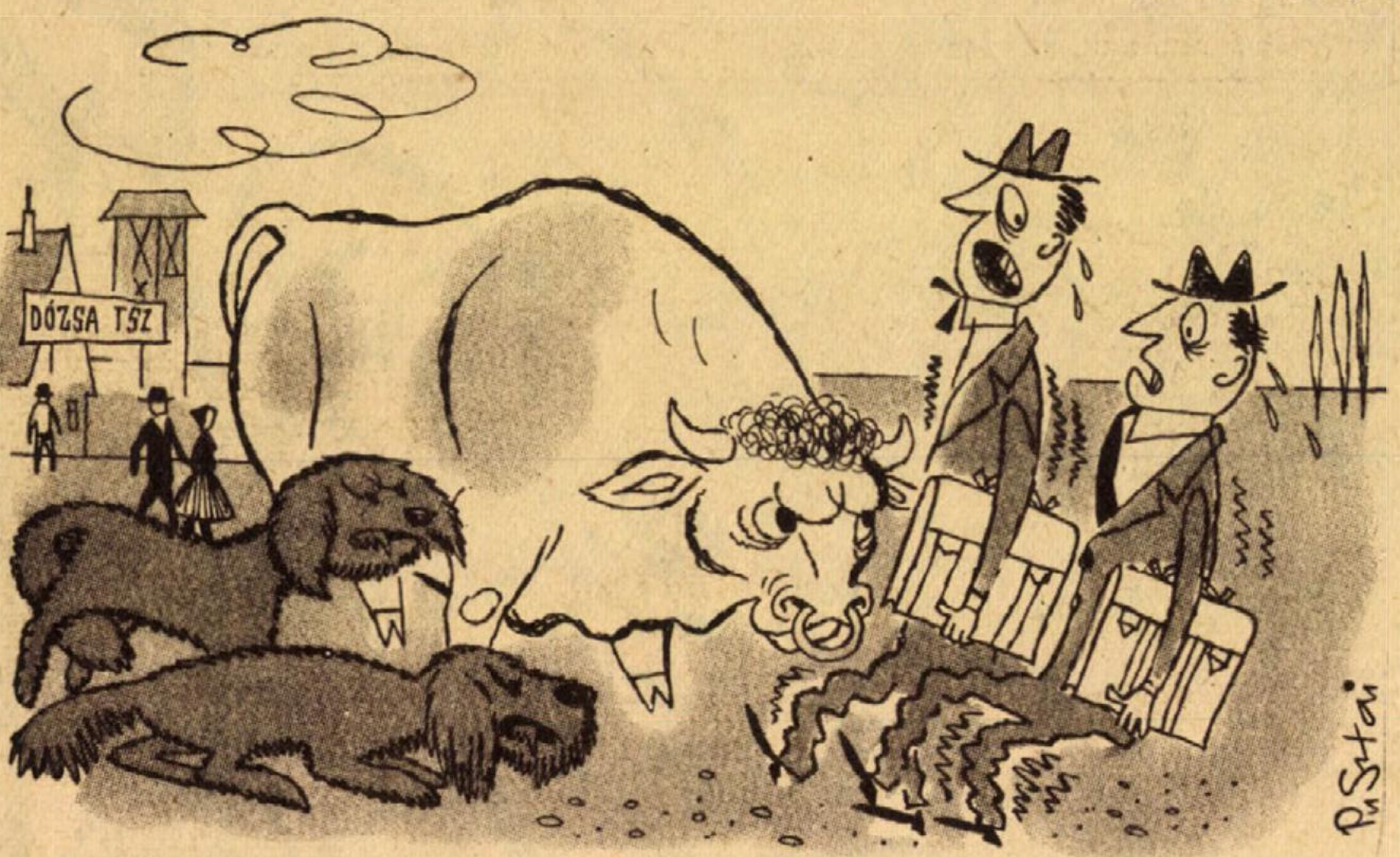
Toborzó Párizsban

Várnai György rajza

Vidéki kiszállás

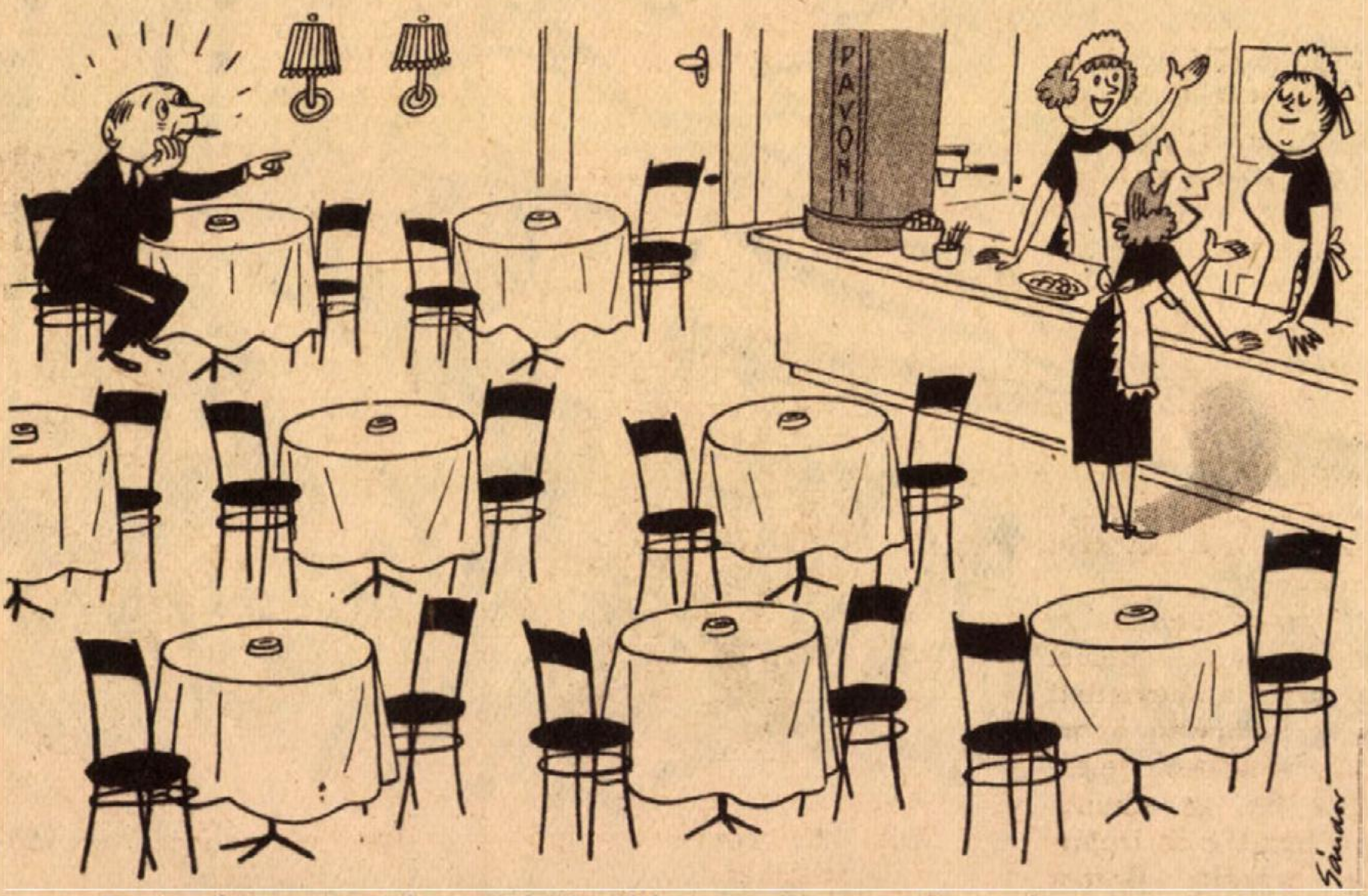
Pusztai Pál rajza

– Csak hidegvér, kartársam! Különben nem lesz tekintélyünk a falusiak előtt!...

Megértő vendég

Sándor Károly rajza

– Drága kisasszony, ha majd elmúlik a rumli, ugye hoz nekem egy duplát?...

A híres primadonnának nem egyszer bátran a szemébe mondották:

— A darab semmi, de te a fellegekig emeled! Mindegy, mit játszol, neked akkor is sikered volna, ha felolvasnád a telefonkönyvet!

A primadonnát gyengéden cirógatta ez a bírálat, amelyet teljesen elfogulatlannak talált. Egyszer aztán egy premierje után izgatottan olvasta a fiatal Kalacsai avatott tollából:

„Mit dicsérjük őt, korunk színpadának büszkeségét? Emeljük ki, hogyan bűvöli el a nézőt a költő szavaival? Felesleges. Ha felolvasta volna a telefonkönyv rideg sorait, éppen úgy megtalálta volna az utat a közönség szívéhez..."

A nyomtatott mondat révületbe ejtette a művésznőt. Előszedte a telefonkönyvet és halkan recitálva, de érzéssel felmondott belőle néhány sort.

— Ki fogom próbálni a tehetségemet — határozta el.

És a legközelebbi szabad estéjére meghívta a barátait, elsősorban művészembereket — mint sejtelmesen igérte — „egy kis színházi csemegére".

Amikor a vendégek együtt voltak a pompás budai villában, maga köré gyűjtötte a társaságot és híres duruzsoló hangján így szólt:

— Barátaim, érdekes kísérletnek lesztek tanúi. Felolvasom a telefonkönyvet...

— Bravó! — tapsolt Kalacsai és büszkén nézett körül, mint aki magának tulajdonítja az ötlet apaságát.

A művésznő leült a hangulatos lila fényt árasztó lámpa alá és szívhezszóló, búgó hangon rákezdte:

„Magyar Posta. Budapesti Távbeszélőnévsor, 1958..."

Az egybegyűltek feszülten figyeltek. A primadonna folytatta:

„Fontosabb hívószámok..."

Micsoda drámai erő csillogott a szavakban! A nézők szinte megelevenedve látták maguk előtt a fontosabb számokat, az interbejelentőt, a mesemondót, az ébresztőt, a mentőket...

A „magyarázatok és rövidítések" előadásánál szemernyit lankadt az érdeklődés. Így van ez mindig, az expozé általában minden darabban unalmas.

Percek alatt belopta magát a közönség szívébe. Kacagtak, amikor furcsa neveket recitált, mosolyogtak, amikor a mozikat és egyéb szórakozóhelyeket sorolt fel és zokogtak, amikor drámai passzushoz érkezett:

„A Fővárosi Temetkezési Intézet igazgatóságához tartozó telephelyek és temetők..."

Kazacsai felhasználva az általános szipákolás következtében beállott technikai szünetet, csendben felállt és kifelé indult.

— Bocsánat, van még egy értekezletem — dadogta.

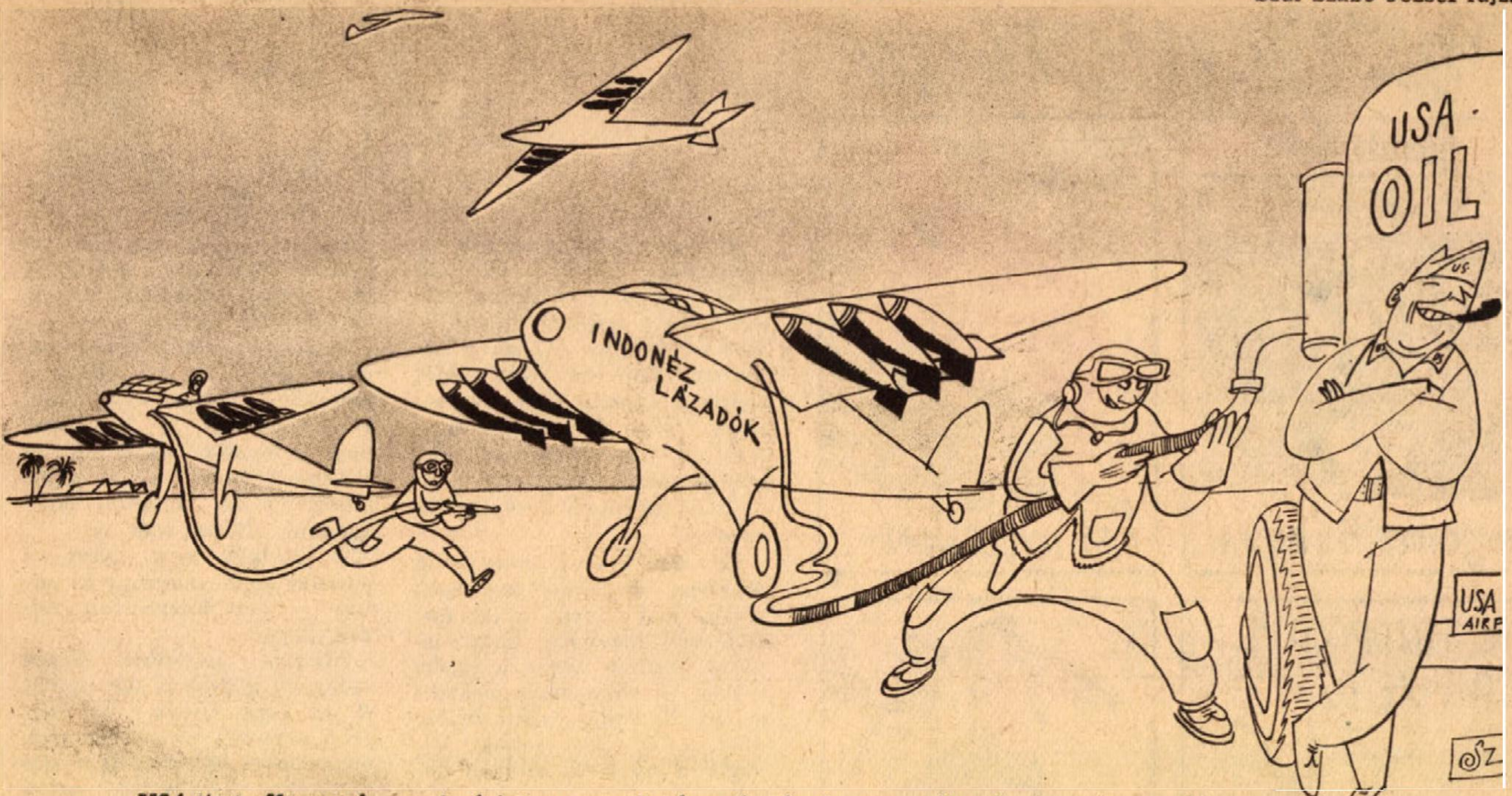
A primadonna szemrehányóan szólt utána:

— Most megy el? A szaknévsor a legjobb...

(stella)

INDONÉZIÁBAN

Szűr-Szabó József rajza

USA-tiszt: Vegyenek annyi olajat, amennyit akarnak, de én nem adhatok, mert én semleges vagyok . . .

Pesti tudósítónktól

Mondjuk meg nyíltan, azzal az őszinteséggel, amely a uszta-lelkű emberek sajátja, hogy a gyógyszerek csomagolása nem a régi. Nyilván kooperációs nehézségek állnak fenn a gyógyszer-gyártás és az üvegipar között, talán homokhiány vagy elterve-zés áll fenn, tény az, hogy azokat a pilulákat, amelyek nemrég még gusztusos üvegcsőben, vagy más fehér és színes üvegcsé-ben virítottak, most gyakran közönséges zacskó rejti magában.

Attól félek, hogy a jövőben folyékony orvosság elkészítése után majd ezt mondja a gyógyszerész:

— Sajnos, üvegünk nincs. Megengedi, hogy egyenesen a szá-jába öntsem?

*

Van egy előkelő ismerősöm, aki féltő gonddal ejt ki minden idegen szót, s erről nem feledkezik meg akkor sem, ha például fel van háborodva az éjszakai élet dzsangljén.

A minap a kis Roájjál étteremben megevett egy adag ká-szinó toájjást.

*

A gyerekek tanulékonysága egyáltalán nem új jelenség. A következő apró jelenet csak megerősítése ennek a ténynek.

Lacikát kerestem az óvodában, de nem találtam. Egyik kis társa így világosított fel:

— Óvodán kívül van.

*

Olyan szomorú látvány, amikor egy színház elé kirakják a kulisszákat. A lovagvár, ahol véres drámák folynak le, az ár-nyas erdő, amelyben szerelmesek csókolóznak, az erkély, amely-ről Júlia hajolt ki, most szánalmas színes rongy a nappal lelep-lező fényében.

Hát még amikor egy néni hatalmas öltésekkel az égboltot foltozgatta. Tudniillik felszakadoztak a felhők.

F. L.

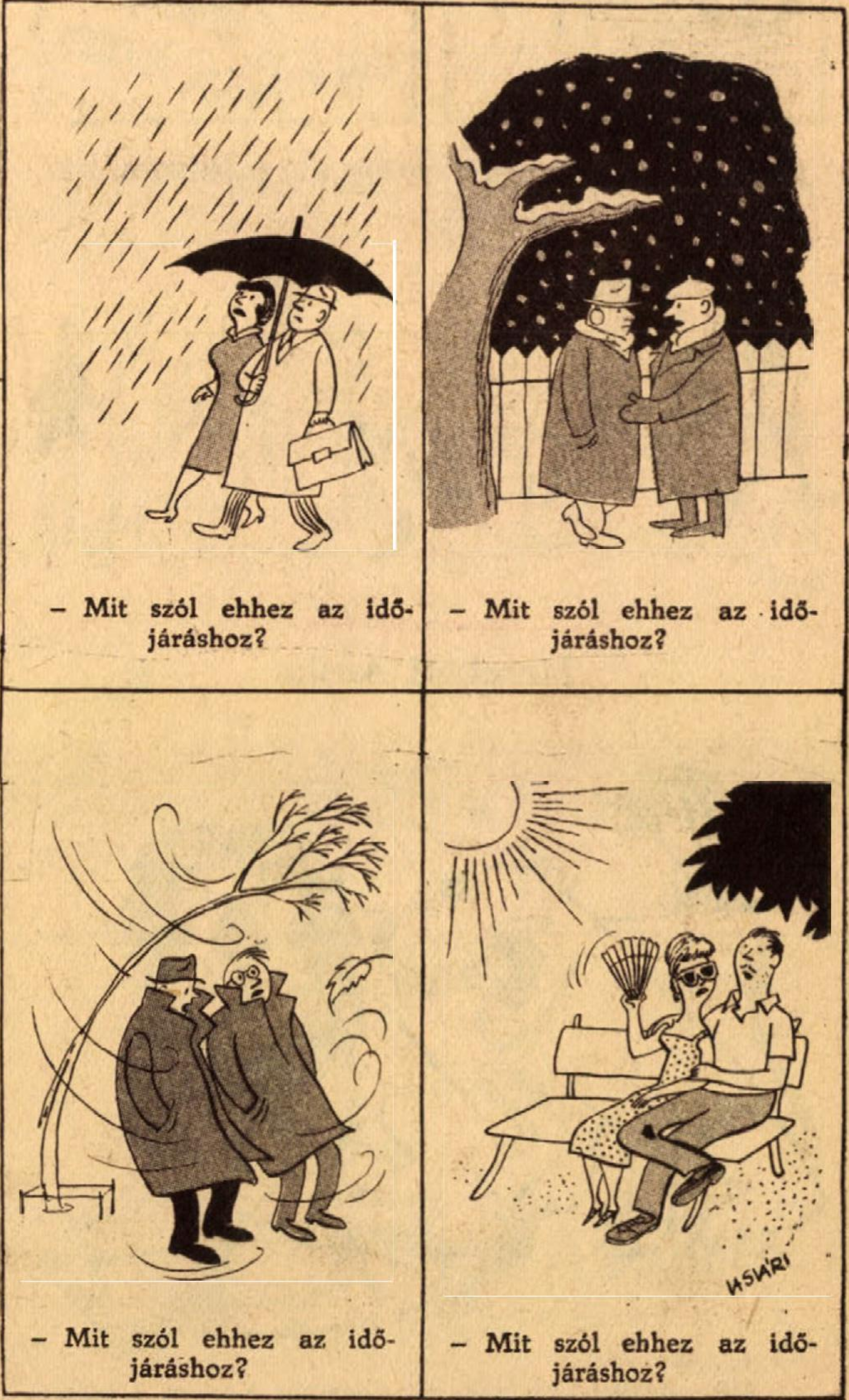
A kellő pillanatban

Földes Imrét, a napokban elhunyt kiváló színmű-írót, temetésén az Irodal-mi Tanács képvise-lőjeként Boross Ele-mér búcsúztatta, ki hosszú időn át kollé-gája és személyes barátja volt az el-hunyt írónak.

Boross Elemér gyászbeszédében megemlékezett Föl-des jelentős színházi sikereiről, de kese-rűen emlékezett meg arról is, mennyire elfeledték Földes Im-rét. — Azt hiszem — mondotta szomorúan —, hogy a mai fiata-lok között nem is keveseket találnánk, akik még az elhunyt nevét sem ismerik rendesen . . .

Boross Elemér be-széde után — melyet a rádió is közvetített — a bemondó ünne-pélyes-halkan jelen-tette be: az elhunyt író barátja és írótár-sa beszélt: Boross *Béla* . . .

Egy év története

— Mit szól ehhez az idő-járáshoz?

— Mit szól ehhez az idő-járáshoz?

— Mit szól ehhez az idő-járáshoz?

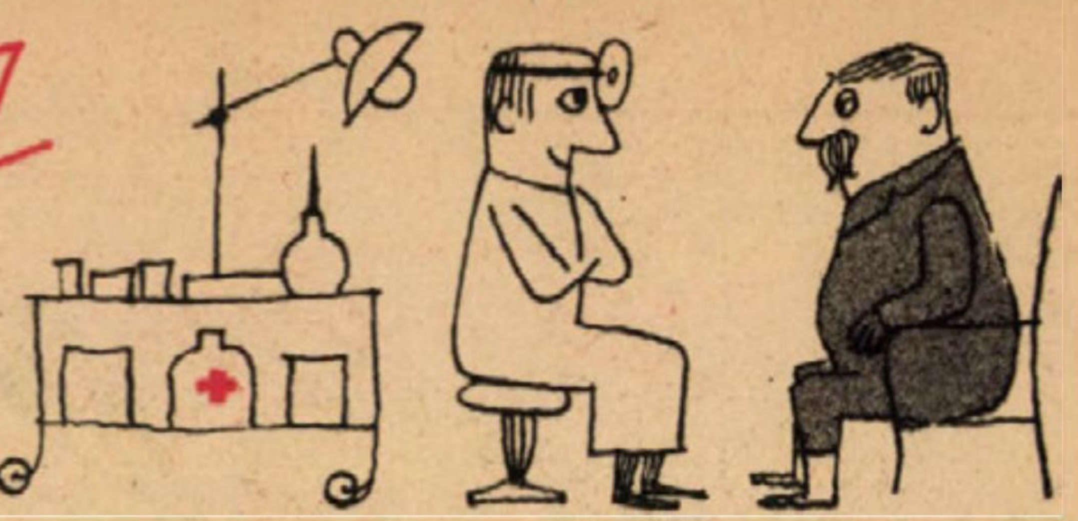
— Mit szól ehhez az idő-járáshoz?

KASSO:

Egy kis ÜZEMI ILLEMTAN

CSŐSZ AZ ORVOSNÁL

Az öreg Gubis még mindig csőszködik, pedig már 65 éves, szépen nyugdíjba mehetne. Esze ágában sincs. Először is: ott van a háza a határban, amelyet őriz. Másodszor: az öreg Gubis egészséges, mint a makk, még most is szétroppantja foga közt a mandulát.

— Tőlem éhenhalnának az orvosok!

Egyetlen orvost látott eddig életében, a városi fogorvost, akihez azért ment, mert egy vadásszal fogadott, hogy laposra harapja össze a puska csövét, és ebbe aztán beletört a foga. Ki kellett volna húzni, mert a fog éles csonkja úgy vágta a nyelvét, mint a borotva.

— Azon a foghúzáson sem keresett az orvos — emlegeti az esetet — olyan fogam van nekem, hogy háromszor fohászkodott neki a doktor, hétszer húzott körben a szobában, székestül-mindenestül, még sem tudta kihúzni. Mondtam neki: elég, doktor úr, most már megyek, fizetni nincs miért. Nem volt baj: az élét letörte, most már nem kínozta a nyelvem.

Ámde őt is elérte a végzet: megköhögősödött, nem ment az ének, hiába akarta zengetni úgy a hangját, hogy a jóisten is meghallja odaát: azt, ami piszkálta a torkát, nem tudta kidalolni. Így fanyalodott az orvosokra. Csakhogy nem volt mindegy, ki gyógyítja. Olyan orvos kellett neki, akinek a kezén senki vagy nagyon kevés beteg távozott a másvilágba.

Négy orvos volt a kis mezővárosban. Az öreg Gubis egyiket sem ismerte, tehát ment az útjába eső első orvoshoz. Illendően köszönt, leült, torkot köszörült, és ez volt az első szava:

— Jöttem már kérdezni valamit doktor úr. A múltkor a temetőben jártam. Fogadtam Piri Jóskával a kanásszal, hogy a doktor úrnak csak öt betegje fekszik kint a temetőben. Ő azt mondta, hogy harminc. Döntse már el.

— Egyikük sem nyert — mondta kissé zavartan az orvos — mert kilenc van, sajnos, kilenc.

Mintha puskából lőtték volna ki, ijedtében úgy sietett el az öreg Gubis. Az öregebb orvosnál rosszabbul járt, ott tizenkét halott esett a statisztikába. Tizenkettő, aztán jön az a szerencsétlen tizenhárom... A harmadik orvos sem volt jobb, annak a listáján tíz volt. Maradt a negyedik. Az nagyon fiatal volt és annyira nevetett az öreg Gubis kérdésén, hogy a nevetésre bejött a felesége, majd kinyílt a rendelő ajtaja, s mind, aki ott volt, átvette az orvos nevetését.

Az öreg Gubis állt komoly méltósággal és várt.

— No, bátyám — mondta végül az orvos — megnyugtatom magát. Egyetlen betegem sem fekszik még itt kint a temetőben.

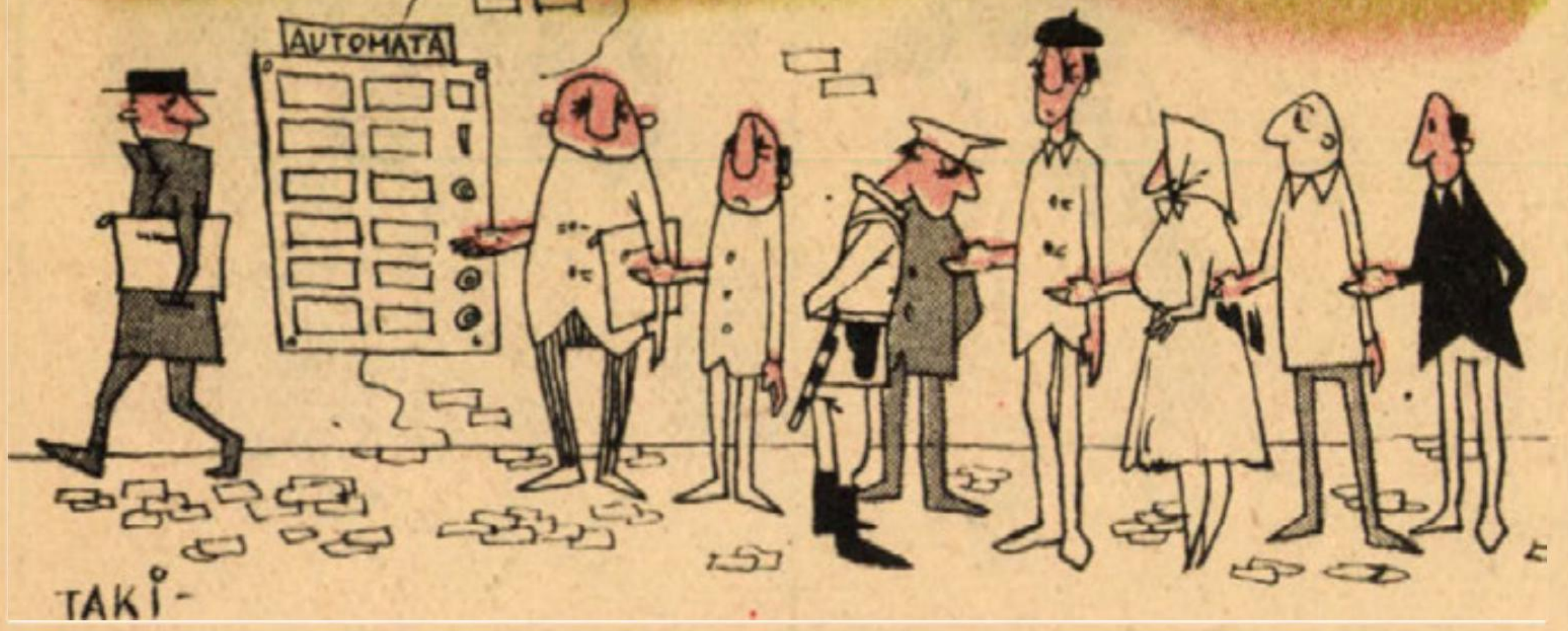
Megint elkezdődött a nevetés. De most már ráragadt az öreg Gubisra is, hiszen megvolt a bizodalma. Odaszólt az orvosnak:

— Vizsgáljon meg, doktor úr.

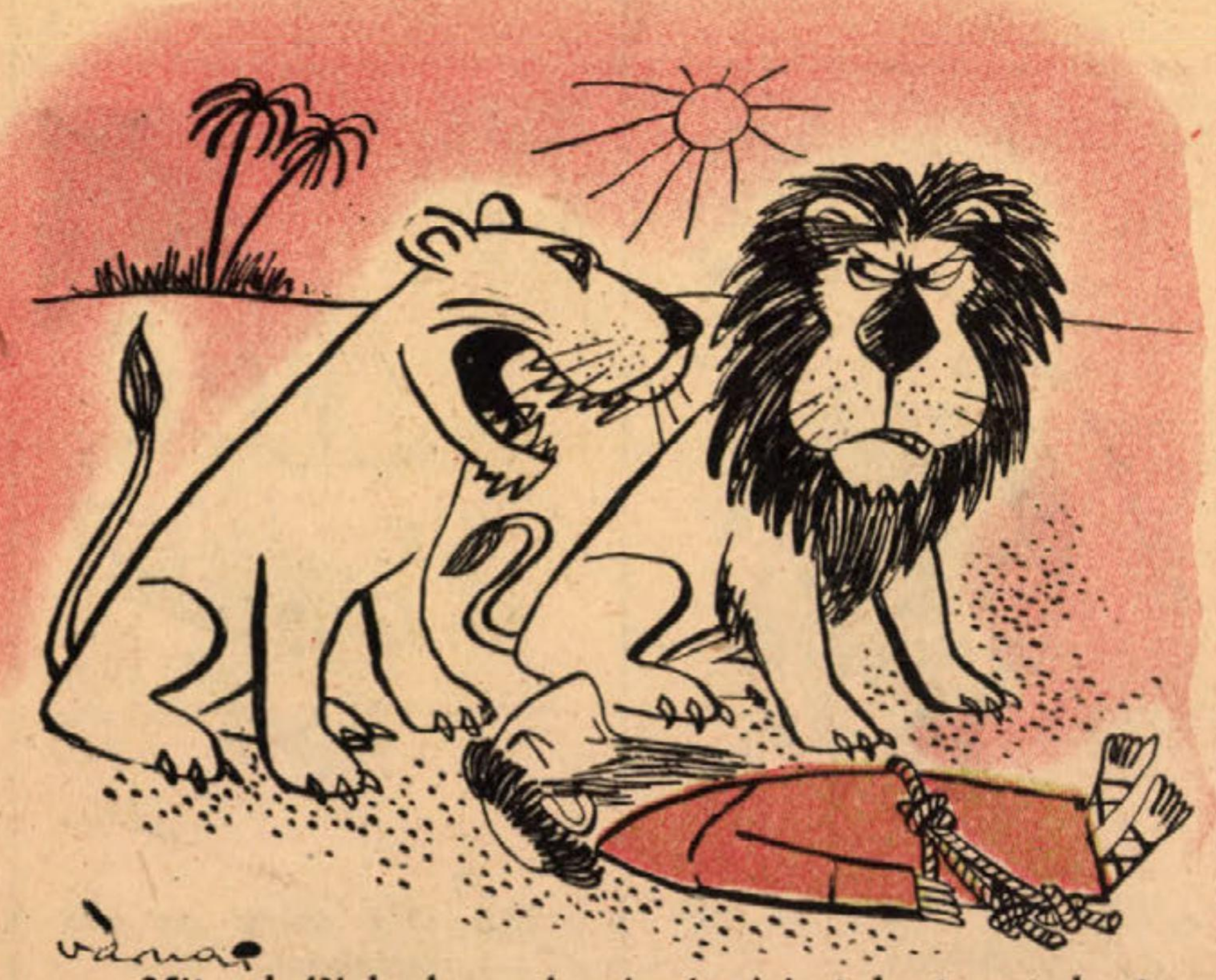
Nem tudta az öreg, hogy az orvos csak egy hete költözött a városba.

Kóródi József

Hogyan védhetjük meg az automatákat

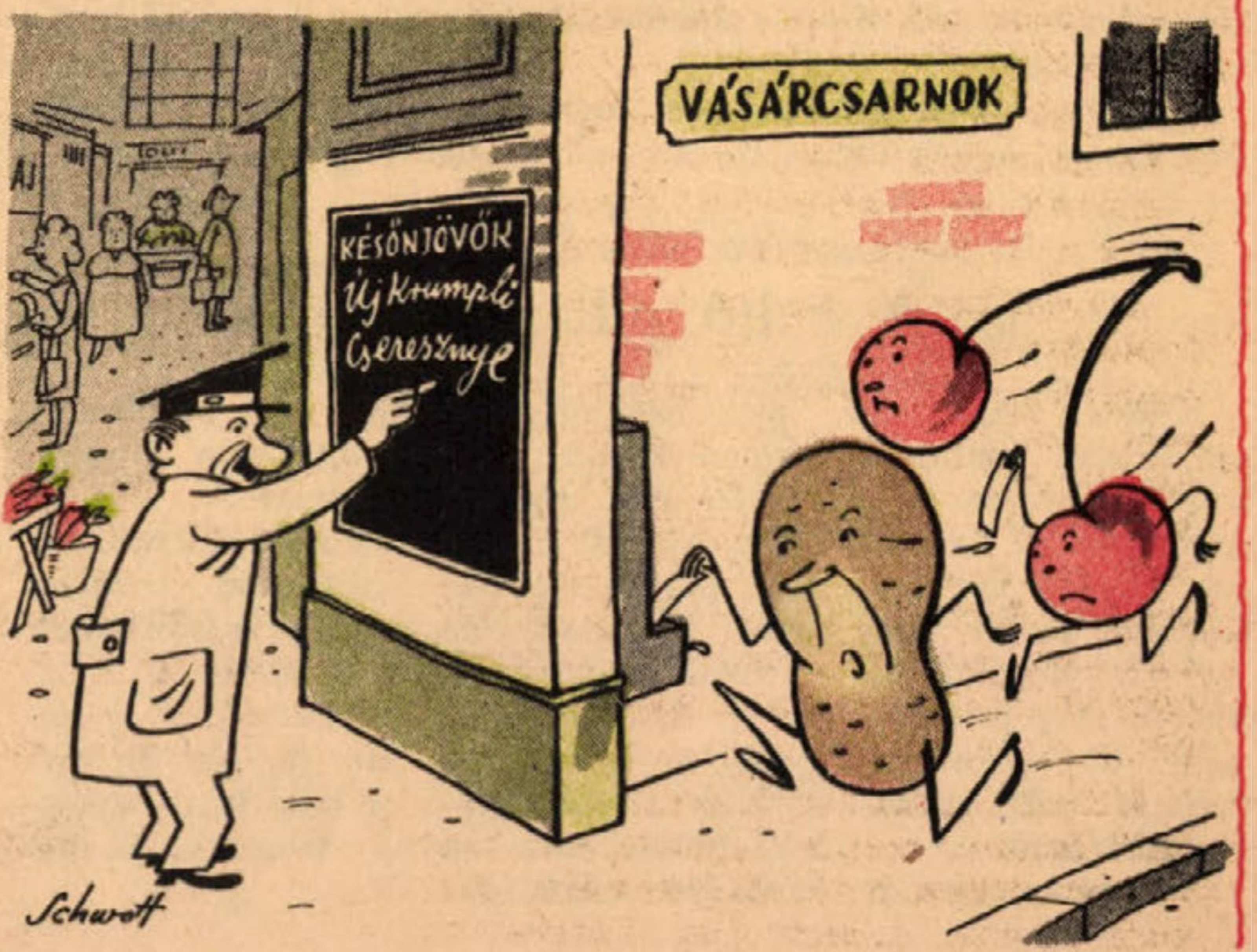

Mesebeli Afrika

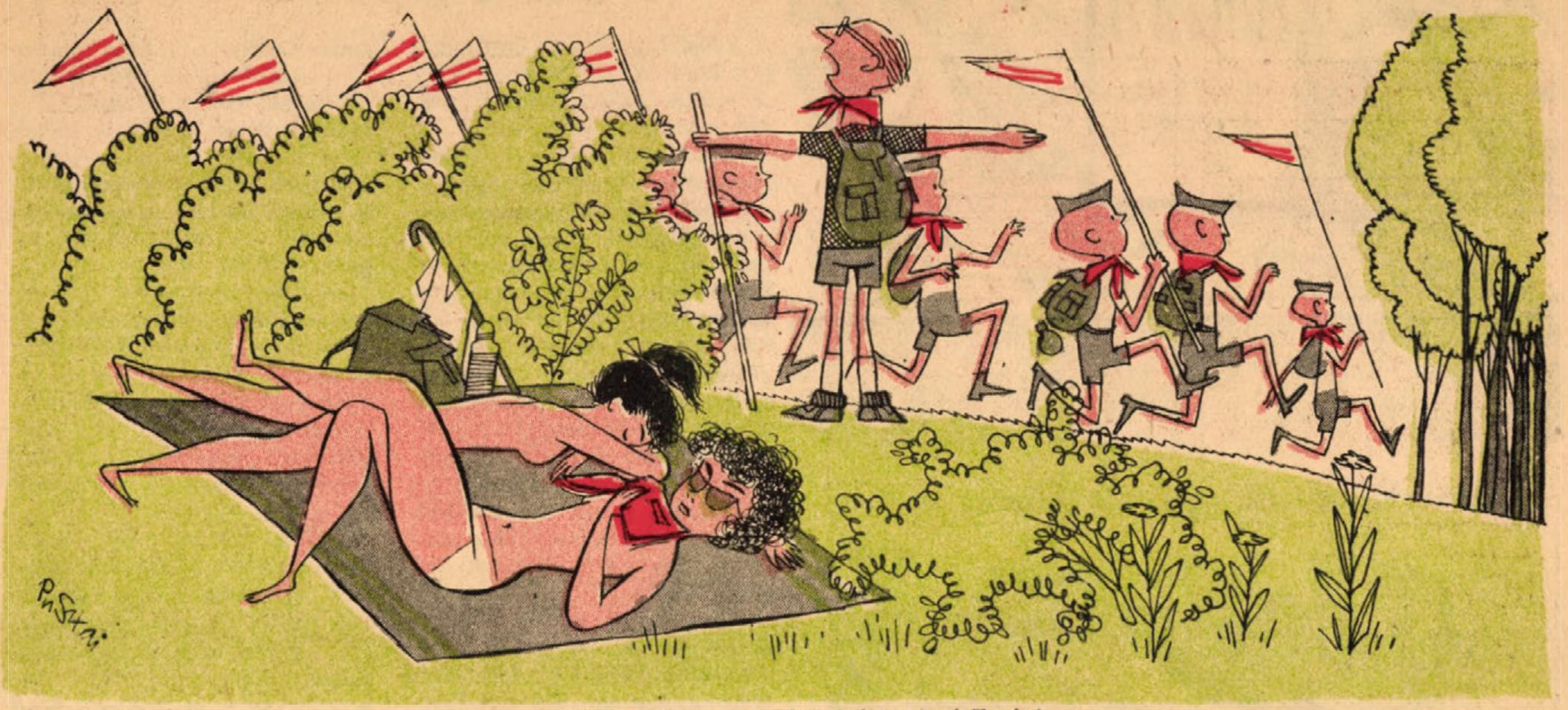
— Mit csináljak, ha csak misszionáriust kaptam a hentesnél?!...

Ejnye!

Veszélyes övezet

Pusztai Pál rajza

– Pajtások! Irány az erdő! Balra nézz! Futás!

LEVÉL a női lélek rejtelmeiről

Kedves Asszonyom!

Korántsem lepődtem meg, mikor Ön nemrég felkeresett és férjét a legsúlyosabb jelzőkkel illette előttem a következő okokból:

a) *Háromezer forintot meghaladó jövedelméből férje Önnek mindössze 1200 forintot ad haza, otthon alig tölt valami kis időt, mindig ideges, viszont másoktól arról értesül, hogy férje „cuki pofa", figyelmes jókedélyű világfi, aki mellett boldogság lehet élni.*

b) *Férje az utóbbi hónapokban a hét végét vidéken tölti, sőt a húsvéti háromnapos ünnepen is távol volt — mint ő mondta —, hivatalos kiküldetésben, amiről Ön jól tudja, hogy szemenszedett valótlanság.*

c) *Régóta viszonyt folytat egy alacsony, molett, barna hölggyel, amit Ön, kedves asszonyom, különösen sérelmez, mert Ön nyúlánk, szőke és saját bevallása szerint vetélytársnőjénél sokkal csinosabb.*

d) *Végül: férje ismételten, tettlegesen bántalmazta Önt, amikor viselt dolgait és tűrhetetlen magatartását kellő tapintattal szóvá tette.*

A fenti pontokban csak a lényeget foglaltam össze, figyelmen kívül hagyva az Önt érintő rengeteg sérelmet, melyet férjétől elszenvedni kényszerül. Tökéletesen megértem, ha mindezt sommázva kibírhatatlannak jelezte és megrendítő zokogás közben kijelentette: betelt a pohár, egy ilyen csirkefogóval nem hajlandó tovább élni és beadja a válókeresetet férje ellen.

Elhatározását indokoltnak és jogosnak láttam, mégis igyekeztem Önt megnyugtatni, tervéről lebeszélni. Kár volt minden szóért: Ön, Asszonyom válni akart és azért jött hozzám, hogy ebben segítségére legyek. Beavatkozásom megkönnyíti a dolgot — érvelt —, mert nemcsak az Ön bizalmát élvezem, hanem a férjéét is, akinek valamikor hivatali kollegája voltam.

Komoly szándékát látva, most már nyíltan is igazat adtam Önnek: váljon el. Önérzetes asszony, nem élhet egy ilyen gazfickóval, akinek viselt dolgairól ott melegében egyet és mást én is elmondtam Önnek, hogy megnyugtassam: nem cselekszik alaptalanul és végre letörölje csinos arcán még mindig le-legördülő könnyeit.

Mintha vipera csípte volna meg Önt, úgy ugrott fel a székről, amelyen mellettem ült, s villogó szemmel végigmérve, visszafojtott dühvel azt sziszegte, hogy férjéről nem engedi „ilyeneket" mondani — pedig higgye meg Asszonyom, amiről együttérzésemben Önnek hírt adtam, még negyede sem volt annak, amit tudok és „amilyeneket" néhány perccel előbb sűrű könnyhullatások közepette Ön velem közölni szíves volt.

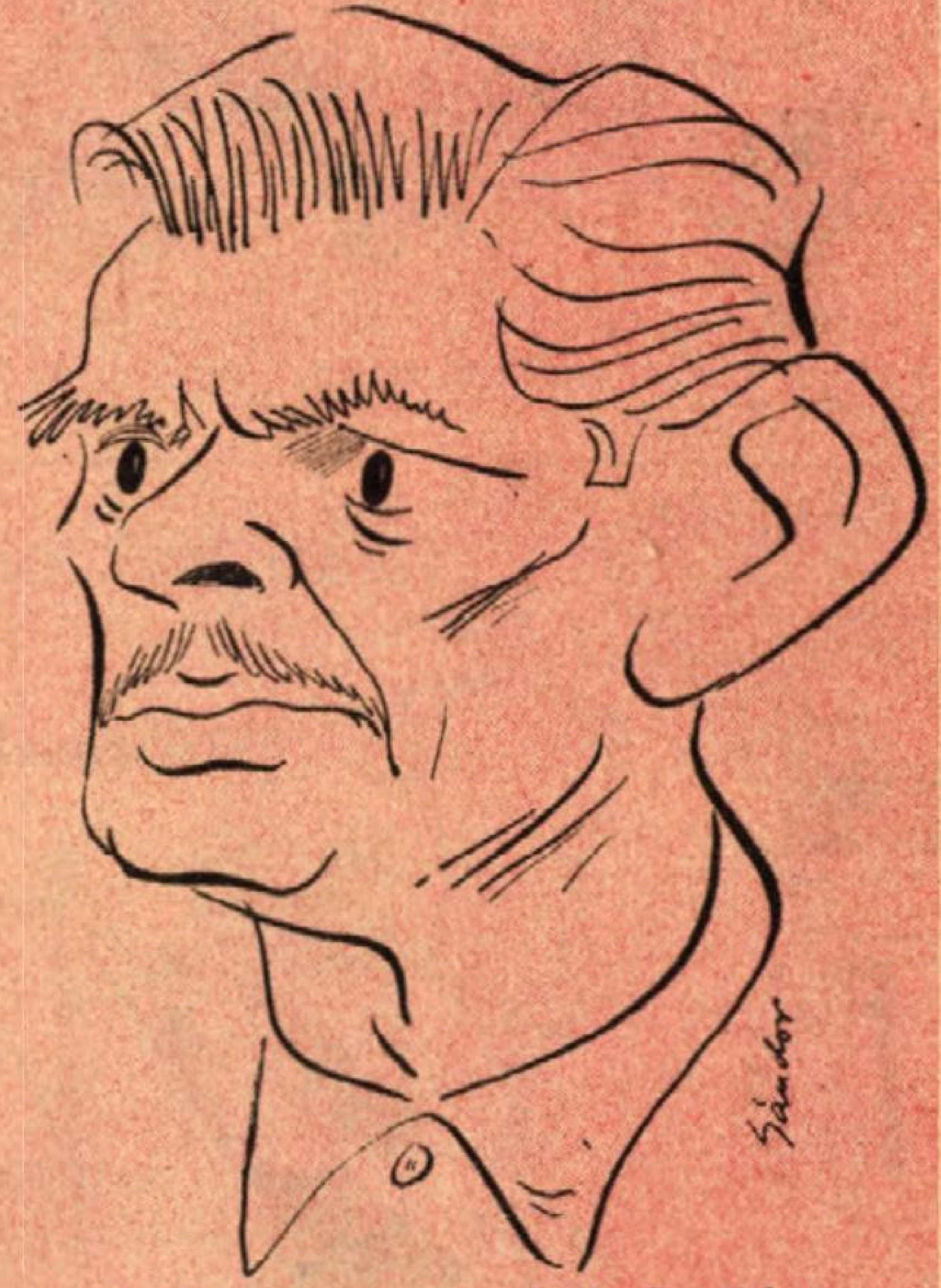
Azóta nem találkoztunk, de hallom, férjével remekül él, aminek szívből örülök, és úton útfélen közös erővel szidalmaznak engem, amiért képes lettem volna az Önök boldog házasságát feldúlni.

Ugye nem csodálkozik kedves Asszonyom, hogy én azóta is kutatom a női lélek rejtelmeit és akár hiszi, akár nem, már-már sejtem is, miért olyan nehéz megvalósítani — kellő önérzet híján — a női egyenjogúságot.

A régi barátsággal üdvözlöm:

Földes György

Akinek szívesen tapsolunk

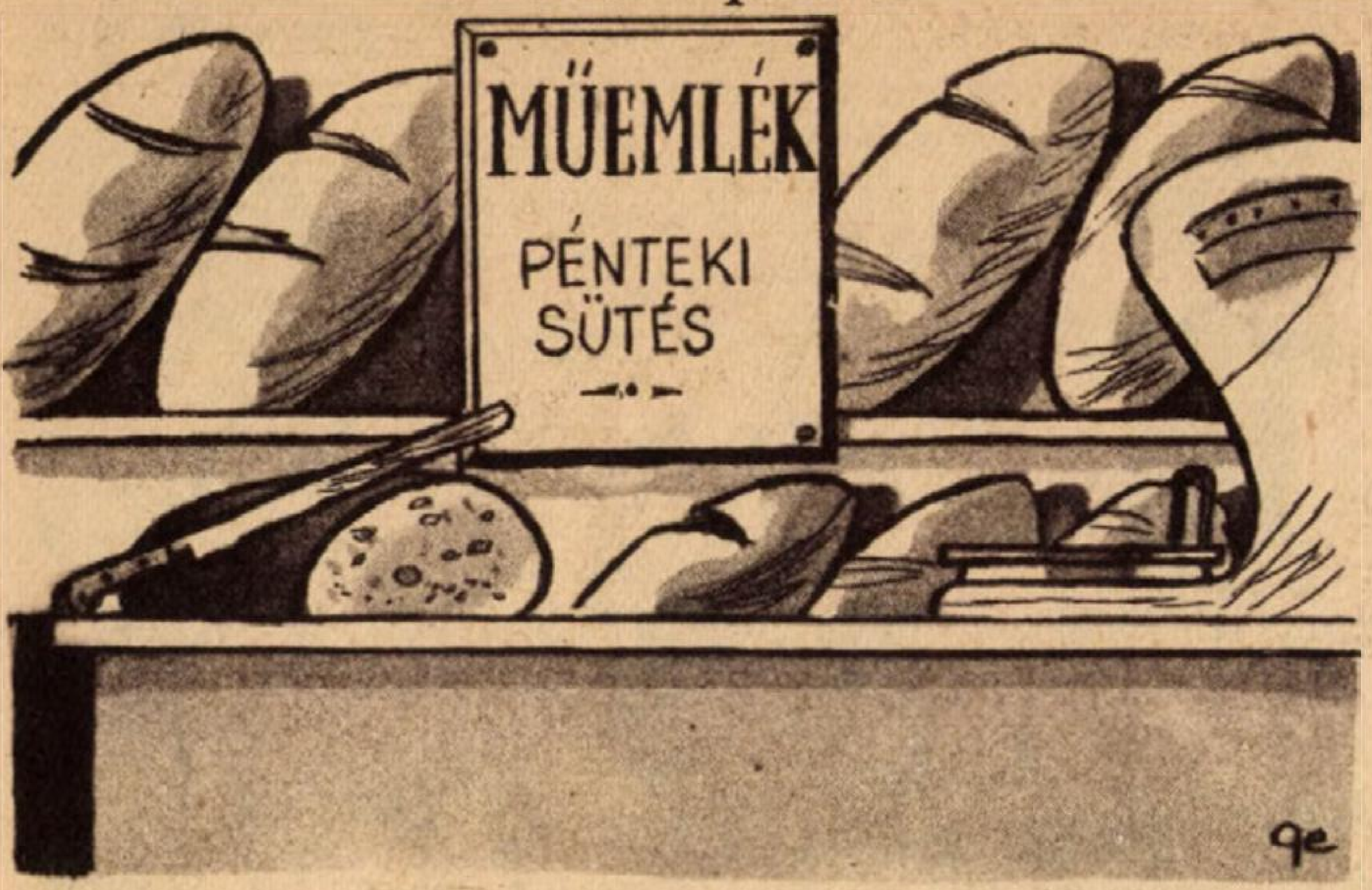

Görbe János, a „Szélvihar"-ban

Az ínyenc

Hétfőn a péknél

Újságírók egymás között

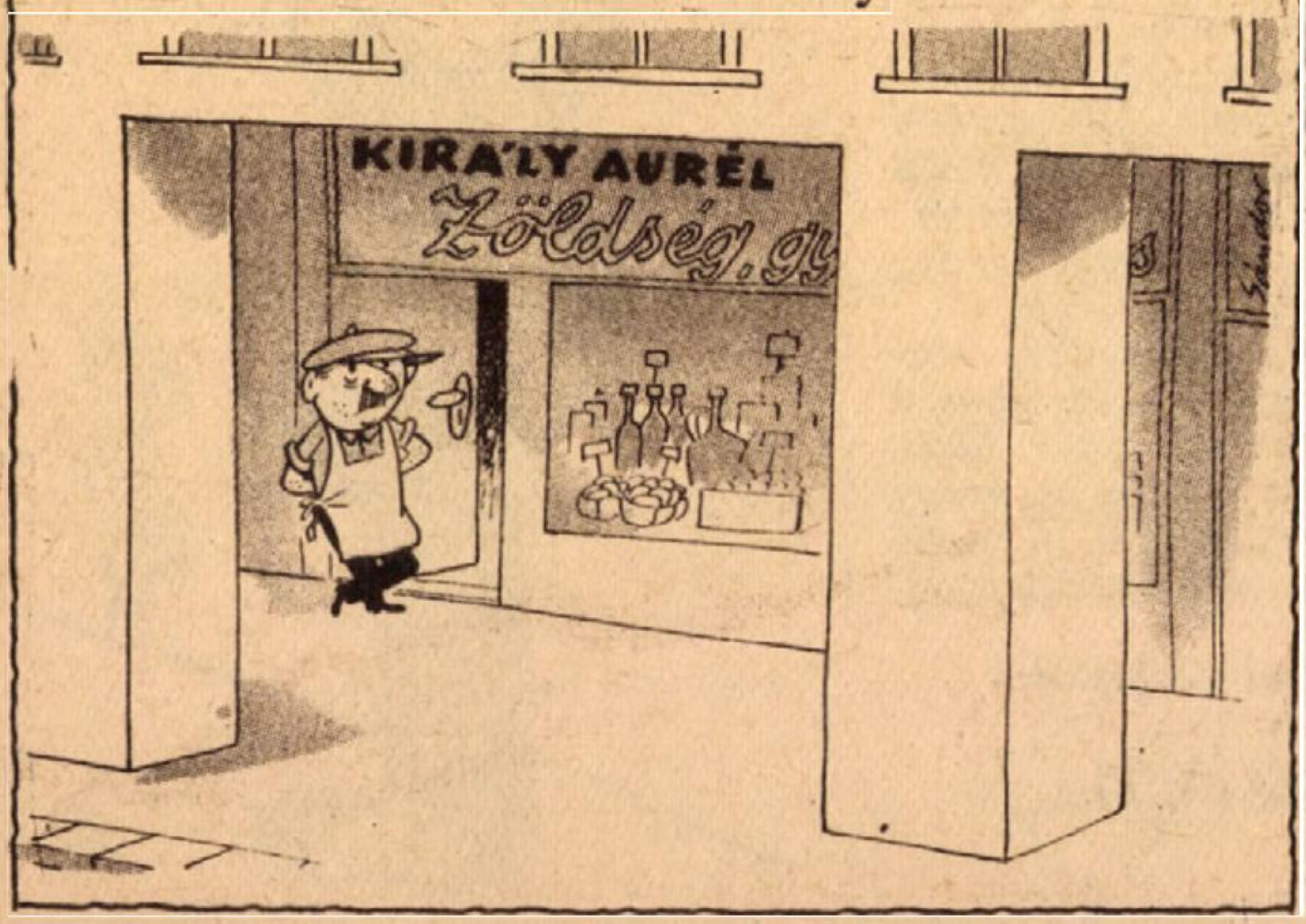

– Mi újság?
– Honnan tudjam, mikor egész nap itt dolgozom a szerkesztőségben . . .

Geofizikai év

Árkádházi király

Összeköttetések

A kis Lipták már háromnapos korában rájött arra, hogy megfelelő összeköttetések nélkül semmire sem megy az ember, ezért már a pólyából összeköttetések után nézett.

Élete első, de igen hasznos összeköttetését anyja felé építette ki, aki éjjel-nappal ott ült mellette és szomorú dalokat énekelt. Ha az anyja fölébe hajolt, mindig barátságosan mosolygott, kalimpált a lábával és behízelgően gügyögött. Az összeköttetés gyümölcsözőnek bizonyult: mindig elegendő mennyiségű anyatejhez jutott és nem kellett fogvacogtató téli hajnalokon, egy szál pendelyben sorbanállnia.

Apja volt a második összeköttetése, de ezt a kapcsolatot csak a későbbiek folyamán teremtette meg. Ha találkoztak a szobában, a kis Lipták mindig udvariasan biccentett a fejével és ha netán bilin ült, tisztelettudóan felállt. Ennek az összeköttetésének köszönhette, hogy mindig volt csokoládéja, mindig voltak játékai és évek múltán ezúton szerezte meg a tandíját, a zsebpénzét, satöbbi, satöbbi.

Tízéves korában regiszteres noteszt szerzett és abba gondosan kaligrafikus betűkkel feljegyezte összeköttetései nevét és pontos telefonszámát. Apja neve és telefonszáma is belekerült a noteszba.

Érettségi után — bár éppen hogy csak átcsúszott a vizsgán — jó állásba került, természetesen az összeköttetései révén és osztályvezető lett egy bintalókészítő vállalatnál. Huszonhárom éves korában apja betegeskedni kezdett és csakhamar elkövetkezett az a tragikus pillanat, amikor fájdalomtól megtört szívvel ki kellett húznia apja nevét és telefonszámát a noteszból.

Néhány évvel később heves összeköttetésre gyulladt egy übé-titkár dundi leánya iránt. Egy mákonyos nyári estén sétálni mentek a Szigetre, aztán megpihentek egy szívvel televésett padon. Fejük fölött igézően sütött a hold, a békák és a tücskök versenyt énekeltek egymással és a virágok illatoztak. Lipták megittasodva az este varázsától, térdre rogyott a lány előtt és ékesszólóan, mint egy egész ügyvédi munkaközösség, azt fejtegette a lánynak, hogy milyen sokat tudnának profitálni az összeköttetésükből, ha frigyre lépnének egymással. A lány azonban kinevette, fricskát adott az orrára és szó nélkül otthagyta.

Lipták hetekig nem tudta kiheverni ezt a csapást, hogy egy összeköttetésével kudarcot vallott és már-már végzetes lépésre szánta el magát: remegő kézzel elővette a ceruzáját és a saját nevét és a saját telefonszámát akarta kihúzni a noteszából. Előbb azonban az I betűnél kikereste Isten nevét és telefonszámát, hogy megfelelően előkészíthesse mennyországi tartózkodását. Itt, az I betűnél megakadt a szeme Ilonka nevén és ez a szépen csengő név gondolkodóba ejtette. Akkor jutott eszébe, hogy ezt az összeköttetését teljesen kihagyta a számításból. Egy pillanat alatt visszanyerte az életbe és az összeköttetésekbe vetett hitét és egy szerény virágcsokorral a kezében elment Ilonkához.

Nem akarom tovább szaporítani a szót. Ilonka megértette Lipták elképzeléseit és néhány hét múlva összeköttetésüket államilag is hitelesítették. Lipták boldog, tejbevajba fürdeti az asszonykát és összeköttetései révén mindent megszerez neki, amit csak szeme-szája kíván, a háziáldástól a mosógépig, a kakukkos órától a televízióig.

Még ma is boldogan fennáll közöttük az összeköttetés, ha meg nem szakadt . . .

Mikes György

Ferencz Józsefnek új unokája született

Még pedig az Esti Hírlap jóvoltából... A lap május 8-iki száma elmés glosszát közölt Ottó „királyfiról" a magyar „trónkövetelőről" és ebből az alkalomból a molett amerikai trónörökös-üzletembert, mint Ferencz József unokáját aposztrofálja. Ottó, mint ismeretes, Károly királynak, az utolsó Habsburg-uralkodónak, Ferencz József unokaöccsének a fiacskája. Ezt a családi kapcsolatot még olyanok is tudják, akiknek a Gothai Almanach nem tartozik állandó olvasmányaik közé.

Nagy dolog a humor

A mi házunkban – noha két toronygombaranyozó is lakik – mégis én vagyok az egyetlen humorista. Sőt, még a szomszédos épületben sem lehet akár egy fia kabarészerzőre is lelni, úgyhogy ez bizonyos tekintélyt kölcsönöz nekem a környéken. Így nem is túlságosan csodálkoztam, amikor nemrégiben hajnali hat órakor becsöngetett két lakótársam.

– Még itthon akartuk találni az író urat! (Ezeknek fogalmuk sincs, mikor kel fel egy humorista.) Előadták, hogy a ház lakói igényt tartanak közbenjárásomra, el kellene valami kérvény aláírását intézni a Főhivatalban és egy humorista mégiscsak könnyebben intézi el a hivatalos dolgokat, mint más földi halandó. – Csak fel tetszik ülni az íróasztal szélére, két viccet tetszik mesélni és a bürokrata főzve van – fejtette ki elméletét Glucskó lakótársam. – Aztán, mintegy mellékesen, aláiratja a kérvényt.

A hajnal rózsásujjú félálmában ígéretet tettem és aznap 11 órakor teljes díszbe öltözötten megjelentem Glucskó lakótárssal az oldalamon a Főhivatalban. Ügyünk Zsendice alelőadóra tartozott. Zsendice, akit humorral kellett elbájolnom és levennem lábáról, úgy festett, mint aki a 10-es évek elején nevetett valamin jóízűt utoljára, de azt már akkor, frissiben, megbánta. Mindenesetre könnyedén hozzáléptem.

– Nem tudom, tetszik-e ismerni azt a viccet, amikor hatos ikrei születnek a gyepmesternek...

A vicc csattanója, mint szelíd galamb hullott alá Zsendice arcának páncéljáról. Nemkülönben a következő anekdotám poénje, amelynek elmondása alatt úgy éreztem magam, mintha egy bushman négernek Paul Valéry lírájáról tartanék előadást. Zsendice, a csattanót követő kis szünet alatt kivette a kezemből a kérvényt, aláírta és megszólalt.

– Ezzel fel tetszenek menni Klostyák kartársnőhöz a második emeletre!

Hogyan jellemezzem Klostyák kartársnőt? Talán negatívumokkal. Nem az az életvidám típus volt, akinek szeméből csak úgy dűlt volna a humor, aki, mintha állandóan kereste volna az alkalmat, hogy valamin, bármin is, pompásakat mulasson. Ötven éves, szikár aszkéta volt, inkább büntetőintézeti vezetőnőnek látszott.

– Olyan a mi esetünk a kérvénnyel – kezdtem –, mint az egyszeri házalóé, aki tévedésből...

Mintha csípős novemberi hajnalon egy rosszkedvű temetőbogárnak meséltem volna viccet. Klostyák kartársnő figyelmesen végighallgatta a történetemet, amelyet úgy fogadott, mint egy vigasztalhatatlan özvegy, akit a frissen ásott sír fölött kuplékkal szórakoztatnak. Aztán szó nélkül aláírta a kérvényünket.

Diadal, diadal! A hivatalból jövet büszkén fordultam kísérőmhöz:

– Igaza van, Glucskó lakótárs, nagy a humor hatalma. Csak könnyedén kell viselkedni és mindent el lehet intézni.

– Na igen – válaszolta lakótársam. – Persze nem ment volna ilyen simán a dolog, ha előzőleg nem értesítem őket, hogy egy kedélyes őrülttel jövök, hagygyák csak kibeszélni, aztán intézzék el a dolgát, különben dühöngeni fog...

Nagy dolog a humor. Mert én csak ekkor kezdtem el dühöngeni...

Tardos Péter

Épül a vásár a Ligetben

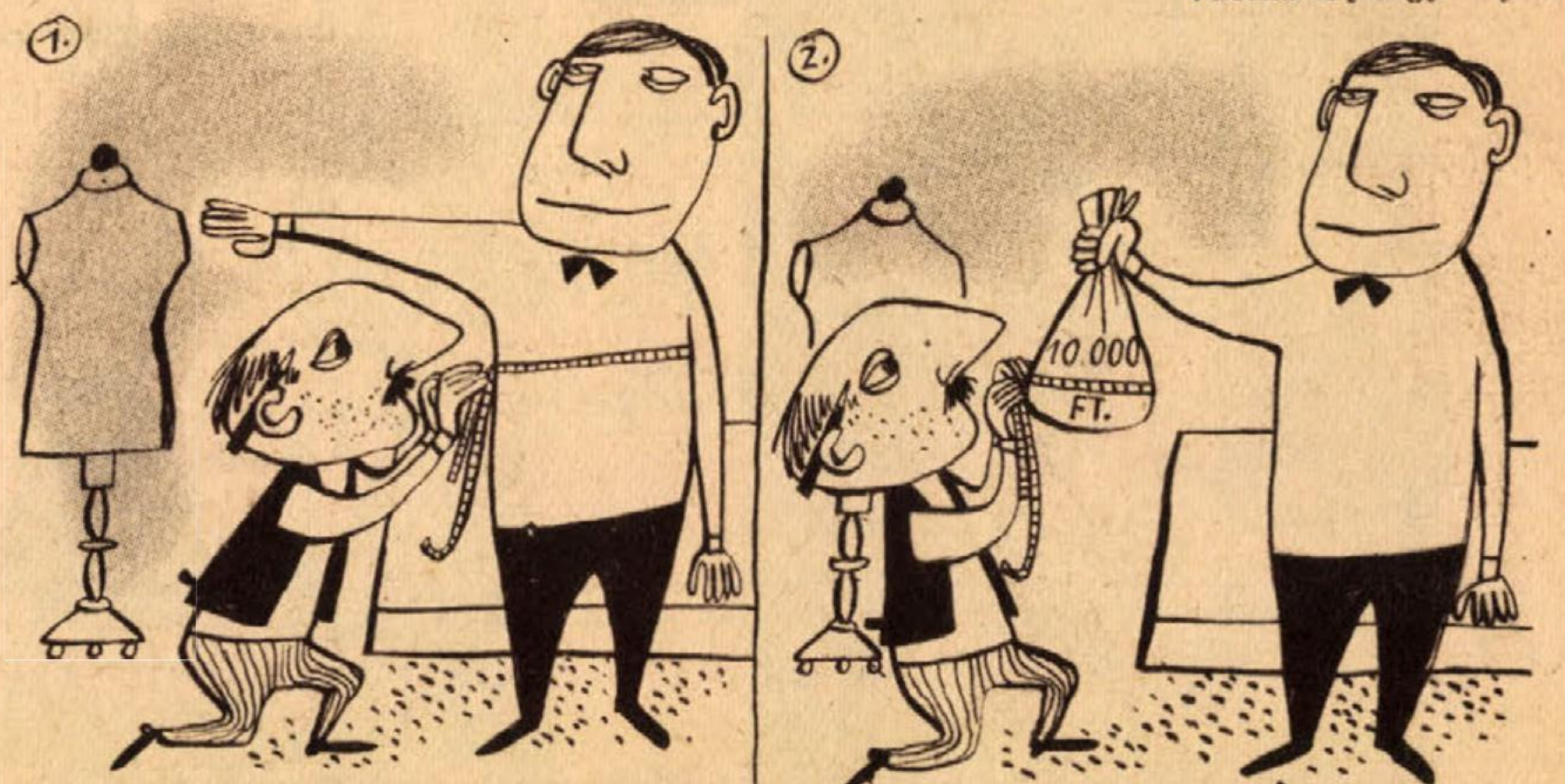

Sándor Károly rajza

– És tudják kartársak, ide, a textilpavillon bejáratához valami szép szobrot képzelek, körülbelül így...

Egy „előkelő" szabómesternél

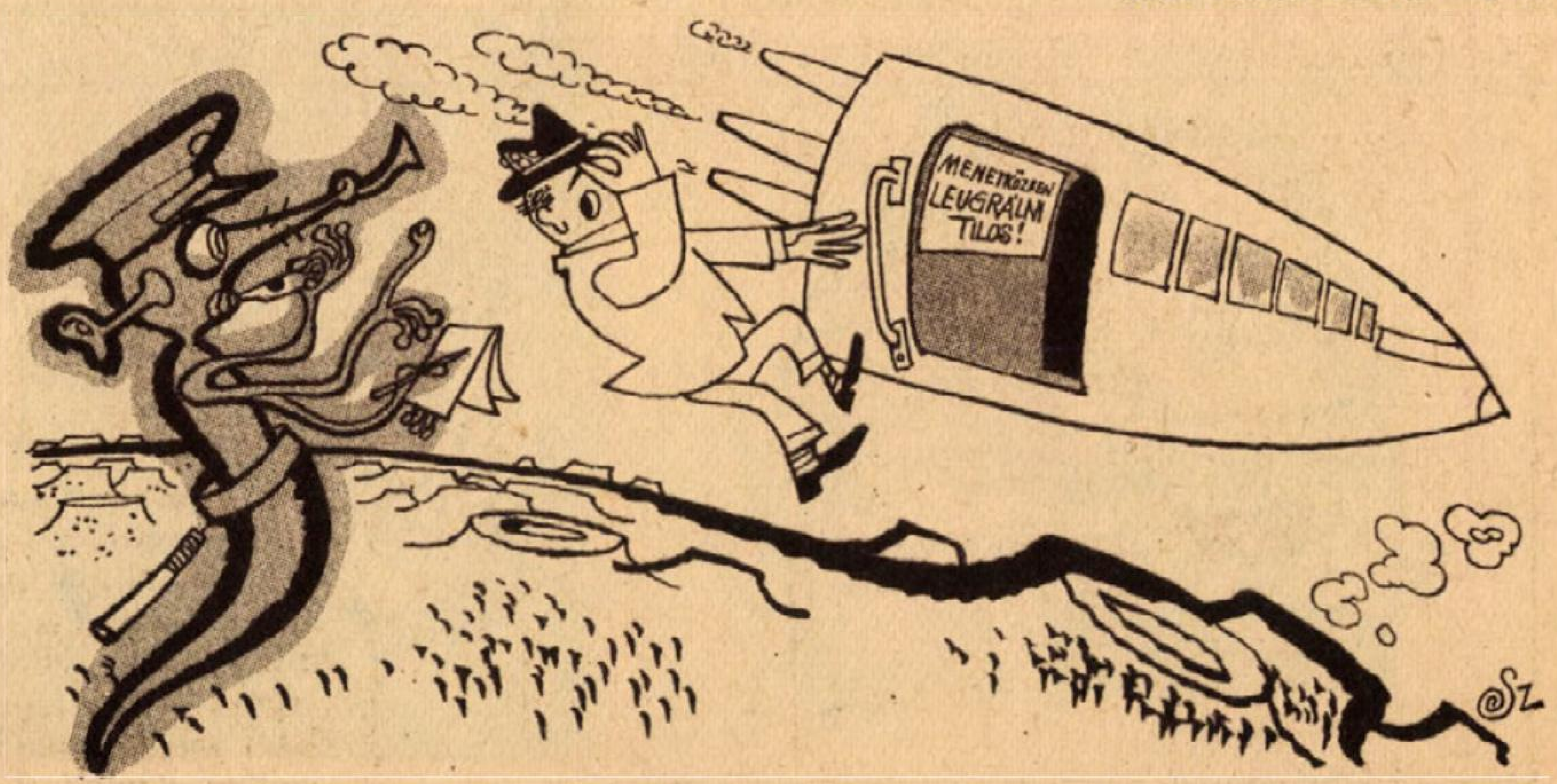
Várnai György rajza

Mértékvétel

Az első pesti utas megérkezik a Holdra

Szűr-Szabó József rajza

A Hold-rendőr: Ez, uram, tíz forint!

Nem is olyan ritka...

Toncz Tibor rajza

– Légy szíves, adj kölcsön egy húszast!...
– Parancsolj, öregem! Épp most sikkasztottam két milliót...

Pesti ember

Kaján Tibor rajza

– Mi az, Kovács úr, maga még nem látta autóbuszról Pestet?
– Ülve még nem.

Vívóversenyen

A fényesen kivilágított teremben tízezer kíváncsi ember gyűrűjében, a helyiség közepén, két udvariasan mosolygó fiatalember áll. Testükön vastag ruha, kezükben hosszú tőr. Köröttük fotoriporterek, filmfelvevő gép, televíziós masinák, riporterek. Pontozóbírák, trénerek, szakbizottság, elnök, alelnök, főtitkárok. Eredményhirdető táblák, neonfények, gépek, lámpák, huzalok. Valaki beszédet mond, taps. Az egyik fiatalember mosolyogva mond valamit, szája elé mikrofont tart a riporter, magnéziumfény lobban. A két fiatalember felteszi fejére a sisakot, most már nem látszik belőlük semmi. Egy ügyes ember hosszú drótot kötöz mindkét ifjú fenekére, gépesíti őket. A drótok végén lámpák, szerkezetek. A vívók leguggolnak, a hosszú tőröket előrenyújtják és óvatosan kavargatnak velük a levegőben. Aztán mindketten ugranak egyet, nagyot kiabálnak és lerántják a fejükről a sisakot. Mosolyognak, taps. A gépezeten kigyullad egy fehér, egy vörös és egy zöld lámpa. A szakbizottság összedugja a fejét, az elnök gesztikulál, a riporterek szaladgálnak, a rend megbomlik. Elromlott a gépezet. Szerelők jönnek, szakemberek. Új sisakot hoznak, új plasztront, új drótokat kötöznek a fiúk fenekéhez. A zsüri vitatkozik, a riporterek lázasan közvetítenek, a közönség unja magát. A marcona vívók nem tudják, van-e bennük áram. A zsüri sem tudja. Próbálgatják. A két kardot egymáshoz érintik, aztán a plasztronhoz, aztán a sisakhoz, aztán elölről kezdik az egészet. A lámpák hol kigyulladnak, hol nem. A közönség zúg. Új sisakot hoznak és új drótokat. Érintgetik egymást, vitatkoznak. A zsüri tanácskozik, az elnök magyaráz. Az utolsó sorban felugrik egy hosszú, nyurga fiatalember. Furcsa, tollas kalap van rajta, a bajuszkája harciasan pöndörödik. Harsányan elkiáltja magát:

— Ezt nem bírom tovább nézni...

Odarohan az egyik fiatalemberhez és kikapja kezéből a tőrt. Két zsüritag lefogja és udvariasan tuszkolja kifelé a botrányokozót. Kinn, az ajtó előtt, a rendőr szigorúan kérdi:

— Hogy hívják?

— D'Artagnan... — mondja a tollas kalapos.

— Foglalkozása?

— Testőr...

(gb)

Egy pohár szóda

Nem tudom, más hogy van vele, de én szeretem a szódavizet. Tudom, hogy a benne levő szénsav nem vele született, hanem csak belepréselték, de nekem így is ízlik és gyakran élek vele.

Tegnap délben is, mikor a Pique-Dame eszpresszóban megittam egy feketét, kértem utána egy pohár szódát. A kiszolgáló kisasszony kedvesen rám mosolygott és azt mondta:

— Csak itallal.

Nem értettem, azt hittem, valami tréfa és mikor odatett az asztalomra egy pohár közönséges ivóvizet, újból megszólaltam:

— Szódát kértem, kisasszony.

Ő megint rám mosolygott és megint azt mondta:

— Csak itallal.

Én most sem értettem volna, de a mozdulat, mit a pult felé tett, mindent megmagyarázott. A pulton ugyanis szép számmal pálinkás üvegek sorakoztak és én már kezdtem érteni a csak itallal-t, de azért biztonság kedvéért újból megkérdeztem:

— Hogyhogy? Egy pohár szódát csak akkor kaphatok, ha...?

— Igen kérem — mosolygott a kisasszony — mi szódavizet külön nem szolgálunk, csak itallal együtt.

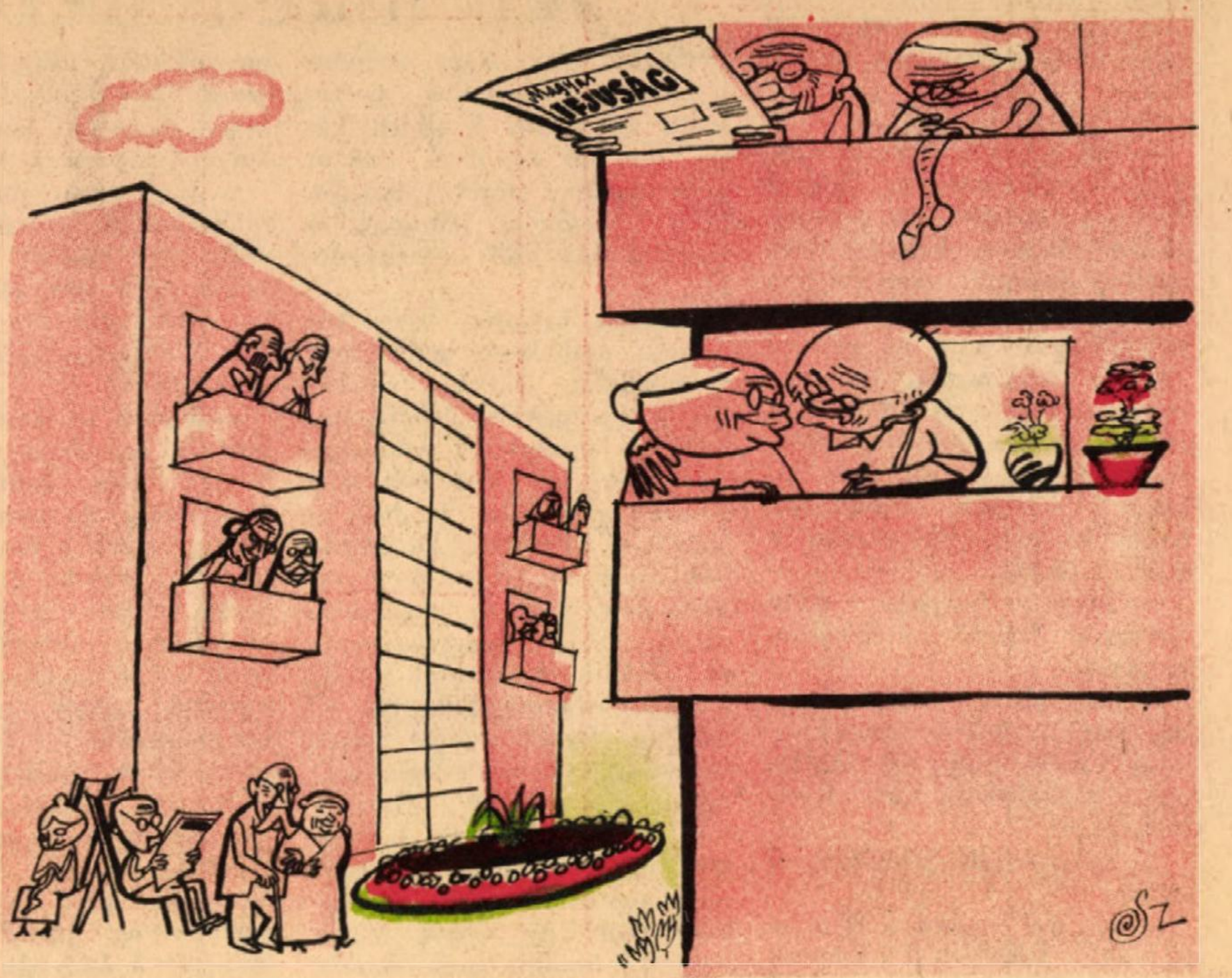
Ejha, gondoltam, az árukapcsolásnak ezt a fajtáját még nem ismertem. Talán férfiasabb lett volna ezek után lemondani a szódavízről, de ekkor már olthatatlan vágyat éreztem utána és rendeltem „italt", egy pohár mecsekit, hogy így szódához jussak. A kisasszony hozta a mecsekit és mellette ott volt az áhított szódavíz. De azt ne higgyék ám, hogy egész pohárral! Alig volt több, mint az „ital" és ha én csakugyan szomjas lettem volna, még legalább kétszer utána kellett volna rendelnem.

Ezt nem tettem, ellenben elgondolkoztam rajta. Mi lesz itt, ha nagy meleg lesz és egy pohár szóda meg se kottyan? Akkor majd, ha a Szent István körúton részegen tántorgó alakokkal találkozunk, ne higgyük, hogy azok megrögzött alkoholisták. Dehogy. A Pique-Dameban akartak inni egy pohár szódát.

Balázs Sándor

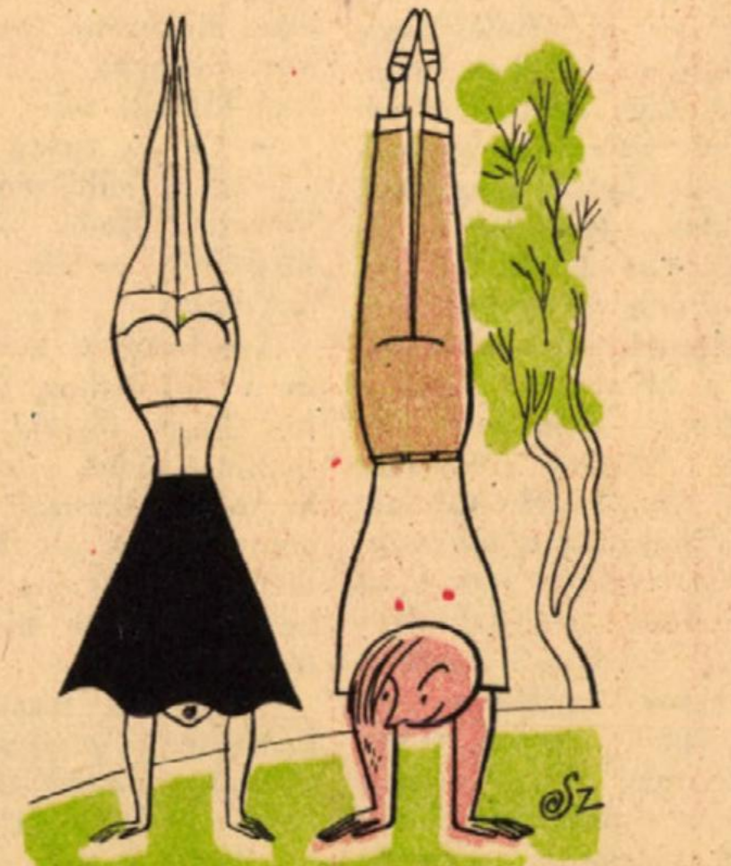
FIATAL HÁZASOK LAKÓTELEPE

Szűr-Szabó József rajza

Ötven év múlva.

Kézállás

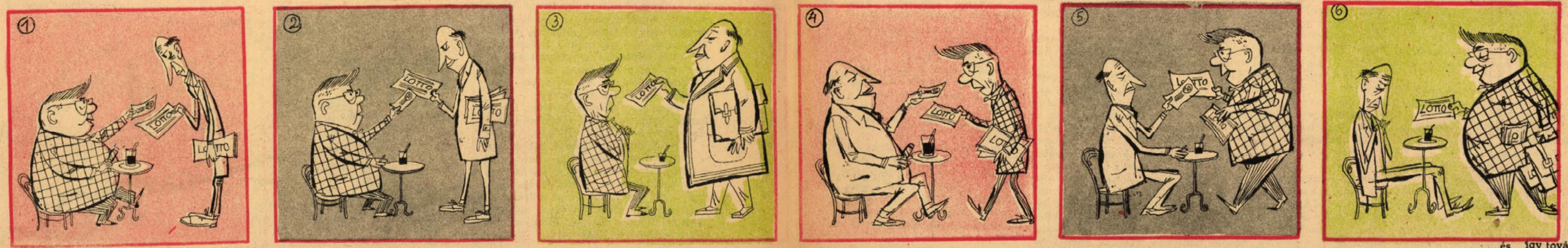
– Látja, Gizike, mégse egyenlők a nők és a férfiak!...

Pontos kísértet

KÖRFORGÁS A KÁVÉHÁZBAN

Toncz Tibor rajza

...és így tovább...

THERMOKOKSZ

Amikor végetért a délelőtti vizit, Gróh doktor, már kifelé mentében, észrevette, hogy az egyik beteg szaporán integet neki.

Odament az ágyához.

— Ne tessék haragudni, hogy föltartom a főorvos urat — mentegetőzött a beteg, akinek haja a héthetes kórházbanfekvéstől egészen a válláig lenőtt. Ettől olyan külseje lett, mint az apostoloknak, különösen, ha még hozzáképzeljük ájtatosan kék szemét és pezsgődugóformájú, szelíd orrát. — Én csak aziránt szeretnék érdeklődni, hogy milyen fűtése van a doktor úrnak.

— Maga hályhás, ugye Kreibich bácsi? — kérdezte az orvos.

— Az bizony. Cserépkályhája van a doktor úrnak?

— Nekem csak egy közönséges vaskályhám van, Kreibich bácsi.

A kályhásnak felcsillant a szeme.

— És mit szólna a főorvos úr egy békebeli minőségű thermokokszhoz?

— Köszönöm, Kreibich bácsi. Egyrészt azonban nincs szükségem arra a thermomicsodára, másrészt pedig nem akarom, hogy maga költségbe verje magát.

A kályhás izgatottan fölült és kidugta bütykös lábafejét a takaró alól.

— Félre tetszett érteni — mondta. — Egy valamirevaló thermokoksz nyolcezer forintba kerül, főorvos úr. Én a kályhát nem ajándékba akartam adni, hanem úgy gondoltam, hogy önköltségi áron megcsinálnám a főorvos úrnak.

— Ne fáradjon Kreibich bácsi — mosolygott Gróh. — Én úgyszólván csak aludni járok haza. Minek nekem egy ilyen drága kályha?

— Tudja a főorvos úr, hogy mi az a thermokoksz?

— Nem én.

Kreibich bácsi ágas-bogas lábának öregujja erre rángatózni kezdett.

— Még nem is látott thermokokszot?

— Még nem.

Kreibich bácsi még három hétig feküdt kórházban. Ezalatt megtörte, vagy jobban mondva: megőrölte az orvos ellenállását. De nem érvekkel győzte le. Amikor Gróh doktor megrendelte a kályhát, még mindig meg volt győződve róla, hogy számára haszontalan holmira pocsékolta a pénzét. Kreibich bácsi nem az érveivel, hanem a szenvedély erejével győzött. Mert Kreibich bácsinak a thermokoksz volt a szenvedélye.

Számon tartotta, hány budapesti családnak rakott már thermokoksz kályhát. Ezekkel a családokkal évekig tartotta a kapcsolatot, valahogy úgy, mint egy apa, aki szép stafírunggal adta férjhez a lányát. El-eljárt hozzájuk, felpiszkálta a tüzet, megveregette a kályhát és bizalmasan ráhunyorgatott a háziasszonyra. Mindenütt szívesen látták. Kérésére többen felhívták telefonon Gróht, (egy postatisztviselő, egy világbajnok, egy operaénekesnő), gratuláltak neki a tervezett kályhához és meghívták, látogassa meg egyszer az ő thermokokszukat. Az orvos érezte, hogy ha tovább makacskodik, köztiszteletben álló személyek dühét zúdítja magára. Egy okkal több, hogy megcsináltassa a kályhát.

Lakása — a Gellérthegy északi lejtőjén — két hónapig lakhatatlan volt. Kreibich bácsi telerakta csempével, vasalkatrészekkel, tróglikkal, japánerekkel, téglaporral és piszokkal. Ezt Gróh föl sem vette. Otthona alárendelt szerepet játszott az életében. Szerette a hivatását. Sokszor vacsoraidőig dolgozott az osztályán. Minden második estéjét a főnökénél töltötte, Warga adjunktusnál, aki szintén agglegényember volt s az egyik kórházi orvoslakásban lakott. A közbeeső estéken vagy éjszakai ügyeletet vállalt, vagypedig nőismerőseit látogatta meg. Mint semmi másban, a párválasztásban sem volt válogatós. Négy-öt nőnek udvarolt egyszerre, főképp, mert mindegyik egyformán kedves volt hozzá és nem bírta magát rászánni a szakításra. Jellemző rá, hogy még a keresztnevüket sem volt képes megjegyezni, és ezért mindegyiket így szólította: „Anyukám."

Már jól benne jártak a fűtési idényben, amikor Gróh doktoron először látszott valamilyen változás. Warga adjunktusnak egy este szemet szúrt, hogy barátja sűrűn nézegeti az óráját.

— Mi az? Randevúd van? — kérdezte.

— Á — legyintett Gróh. — Rá kéne rakni a kályhámra.

Az adjunktus rábámult. Gróh pedig kirohant telefonálni, s amikor visszajött, paprikavörösre gyúlva szidta a szomszédnőjét, egy lompos boszorkányt, akinek ő rendszeres havidíjat fizet azért, hogy esténként egy félvödör kokszot tegyen a kályhára.

— Ha nem jut eszembe rátelefonálni — méltatlankodott — megint elfelejtette volna az a vén csoroszlya.

— Hát aztán? — csodálkozott Warga. — Hát nem idebent alszol?

— Ehhez te nem értesz — mondta fensőbbségesen mosolyogva Gróh doktor. — Ez egy valódi thermokoksz.

Alig figyelt a barátjára. Látogatásai idővel megritkultak, aztán teljesen megszűntek. A sebészeten észrevették, hogy Gróh kezdi hazahordani a betegektől kapott hímzett díványpárnákat. Ugyanakkor rézkarcokat vásárolt s kéz alatt egy szőnyegre is szert tett. Ekkoriban már majdnem minden estéjét otthon töltötte; üldögélt, olvasott, rádiózott, vagy pedig nekivetette hátát a kályhának és melegedett.

Nőismerőseit is kezdte elhanyagolni. Az egyiket, aki nagyon ragaszkodó volt, egy este meghívta lakására. Amikor beléptek, a leány örömmel kiáltott fel:

— De jó meleg van nálad!

— Azt elhiszem — büszkélkedett Gróh. — Csak nézd meg jól, miféle kályha ez, anyukám.

Átkarolta a lányt, odavonta a kályhához. Elmagyarázta, hogy ősszel megrakják benne a tüzet, s az nem alszik ki többet tavaszig... — Hát azt tudod-e — kérdezte — mennyit fogyaszt ez a kályha? Tizenyolc mázsát, ősztől tavaszig!

— Az sok vagy kevés? — kérdezte a vendég.

Gróh elengedte a lányt. Hűvösen bánt vele egész este. Szép is volt, okos is, de neki mégis elment tőle a kedve... Nem is hívta többet. Néhány balulsikerült kísérlet után elhatározta, hogy a többiekkel is szakít. Otthonülő ember lett belőle. És emberkerülő.

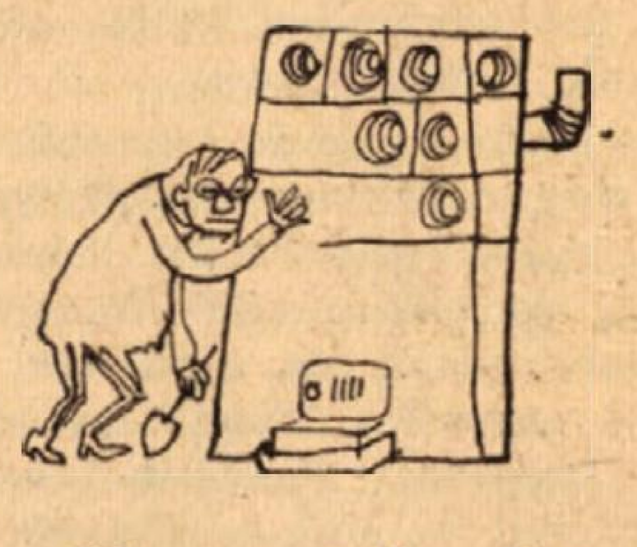
Elajándékozta operabérletét. Ha tehette, nem vállalt éjszakai ügyeletet. A kórházból egyenesen hazasietett. Előfordult, hogy délben taxit hívott, hazament, néhány percre nekivetette hátát a kályhának s aztán megnyugodva tért vissza a kórházba.

A kályha hibátlanul működött. Keveset fogyasztott. Egyenletes meleget adott. Sosem aludt ki benne a tűz. Egyszóval: tökéletes volt, olyan tökéletes, hogy Gróh doktornak néha furcsa gondolatai támadtak. Például, hogy semmiféle élőlény — beleértve önmagát is — nem lehet olyan tökéletes, mint egy thermokoksz.

Lassanként minden csínjátbínját kiismerte. Rájött, hogyha növeli a huzatot, akkor melyik cserépsor adja ki először a meleget. Bele-belenézett az aknába, ahol cseresznyepirosan izzva roskadt lefelé a koksz és halkan, mint egy izzó szú, percegett... Milyen csodálatos! — gondolta ilyenkor Gróh. — Belül forró, mint egy vashámor, kívül langyos, mint egy asszonyi test. S ilyenkor kísértést érzett, hogy megcsókolja a kályhát.

Február végén beteget jelentett. Attól kezdve hol bejárt, hol otthon maradt. Nem volt semmi baja, csak nem vágyott elmenni a finom meleg szobából. Egy ilyen napon sürgönyzött Kreibich bácsinak, hogy másnap este látogassa meg.

A kályhás belépett. Felpiszkálta a tüzet, megveregette a kályha oldalát, sőt még a fülét is rátapasztotta, mint amikor az orvos ellenőrzi a tüdő működését.

— Jól szuperál, főorvos úr? — kérdezte aztán.

— Nagyszerűen — mondta Gróh. — De én másmiatt hívattam magát. Rájöttem valamire, Kreibich bácsi.

A kályhás várakozásteljesen nézett rá. Gróh nekitámaszkodott a kályhának. Megvárta, míg át nem járja a meleg.

— Mostanáig — mondta aztán — az emberek nagy házakat építettek, és minden szobába raktak egy kályhát. Nem lehetne fordítva csinálni, Kreibich bácsi?

— Hogy fordítva? — kérdezte a kályhás.

— Nagy kályhákat kéne építeni — mondta ábrándozva Gróh — s a nagy kályhákba kicsi házakat... Mit szól hozzá, Kreibich bácsi?

— Így első hallásra kissé szokatlanul hangzik — mondta némi gondolkozás után a kályhás. Hiába marasztalta az orvos, nemsokára elköszönt és hazament.

Másnap Gróh doktort a kórház sebészetéről szép csendben átvitték az elmeosztályra. Azóta ott él. Nem bánt senkit és őt sem bántja semmi. Hátát a falnak veti és szelíd mosollyal néz a semmibe.

Örkény István

Emlékezés SZINDBÁDRA

(1933. május 12-én – huszonöt esztendeje – halt meg Óbudán a magyar próza egyik legnagyobb művésze: Krúdy Gyula.)

1.

Krúdy Gyula élete a legnagyobb rejtély volt. A városban napközben mindenfelé felbukkant jegenye-alakja. Mikor írt? Mikor született meg több mint száz kötetet jelentő életműve? Feljegyezték róla — és kéziratai bizonyítják —, hogy könnyen és gyorsan dolgozott, írásán alig javítgatott, s néha két novellát és két-három regényfolytatást is megírt egy ültőhelyében.

Híres esete volt: egyszer az Otthonban, az újságírók klubjában leült kártyázni és amikor elfogyott a pénze, félrevonult és megírt egy novellát. Elküldte a klub altisztjével, aki rövidesen meghozta a pénzt, s aztán — ez is elúszott. Krúdy még kétszer ismételte meg ezt a műveletet, de a pénz mindig elvándorolt tőle.

Három novellája született ezen a napon, de egyiken sem érzett, hogy a pénz utáni hajszában íródott. Remekmű volt mind a három!

2.

Szini Gyula, a finomtollú novellista mondta róla ezt a meghatározást: „Krúdy egyszerre fiatal is, öreg is, mint az Ezeregyéji mese."

Egyszer az Erdélyi Borozóban találkoztak, ahol Szini hajnalban talált rá a magába mélyedt, elgondolkozva ülő, s képzeletében talán éppen Podolinban vagy Késmárkon járó Krúdyra:

— Hol tartasz? — kérdezte.

— A huszadik diópálinkánál!

— És hogy érzed magad?

— Mint egy öreg, terebélyes diófa! — válaszolta Krúdy.

3.

Nem szerette a villamost, az autóbuszt, a taxit — konflison, fiakkeren utazott a legszívesebben, régen meg az omnibusz és a szigeti lóvasút volt a kedvenc közlekedési eszköze. Egyszer ült repülőgépen, amikor megnyílt a légiforgalom és repülőgépen vitték el szűkebb hazájába, a Nyírségbe, Nyíregyházára. Ez volt a véleménye:

— Nem nékem való ez a légi fiakker!

4.

A Tabánban — amelyet 1933-ban bontottak le, abban az évben, amikor Krúdy meghalt — volt egyik kedves helye, Krausz Poldi híres vendéglője: a „Mély Pince". Onnan kapta a nevét, hogy vagy harminc lépcső vezetett le az ivóba, ahol döngölt földön álltak az asztalok. Egyszer hajnali barangolás során Krúdy elhozta Bródy Sándort a Mély Pincébe. Úgy négy óra felé járt az idő, álmodott már az egész Tabán, amikor Krúdy hatalmas öklével megzörgette a Mély Pince ajtaját. Kisvártatva meg is jelent Krausz Poldi... kissé negligzsé-ben, de szíves szeretettel fogadta a kései vendégeket.

— Lám — magyarázta Krúdy Bródy Sándornak — itt a bizonyíték: a kocsmáros, aki hajnalban felkel és hosszú gatyát visel, csak jó bort mérhet.

Híres jó bora is volt Krausz Poldinak...

5.

1916-ban az Aranykéz utcai szép napok előszavában keseregte el: „... nem ér semmit az egész irodalmam. Szerencsére úgyis csak a betegek és lábtöröttek olvassák az írók munkáját".

Vajon mit szólna most, 1958-ban, amikor az eredetinél sokszorta nagyobb példányszámban és ki tudja hányadik kiadásban jelenik meg egy-egy műve. És néhány nappal a megjelenés után már minden példány elfogyott...

Pánczél Lajos

Párisban is van A BÜROKRÁCIA!

A párizsi Folies Bergères mulató igazgatója interjút adott az egyik pesti lap munkatársának. Ebből kiderült, hogy a műintézet közönségének 90 százaléka külföldi és csak 10 százaléka francia, de ebből is 8 százalék a vidéki és mindössze 2 százalék a párizsi.

Amikor olvasásban csak a 90 – 10 százaléknál tartottunk, azt hittük, csupán becslésről van szó, amellyel egy színház igazgatósága hozzávetőleges pontossággal viszonylag könnyen megállapíthatja a közönség összetételét. De a 8 százalék – 2 százalékos aránynál be kellett látnunk, hogy tévedtünk. Elvégre ilyen finom árnyalatokat, hogy valaki párizsi, avagy csak versaillesi, netán saintgermaini, nem lehet csak úgy ránézvést megállapítani, semmiesetre sem ilyen aprólékos pontossággal. Ehhez egzakt, tudományos módszerekre van szükség. Persze, a nagy cél érdekében bizonyos kényelmetlenségeket is el kell viselni. Például nagyon kellemetlen lehet, amikor a színház előcsarnokában két perccel az előadás előtt a férj homlokára csap:

– Drágám, a jegy itt van, de otthon felejtettem a lakásbejelentőlapokat!

Rossz ómen

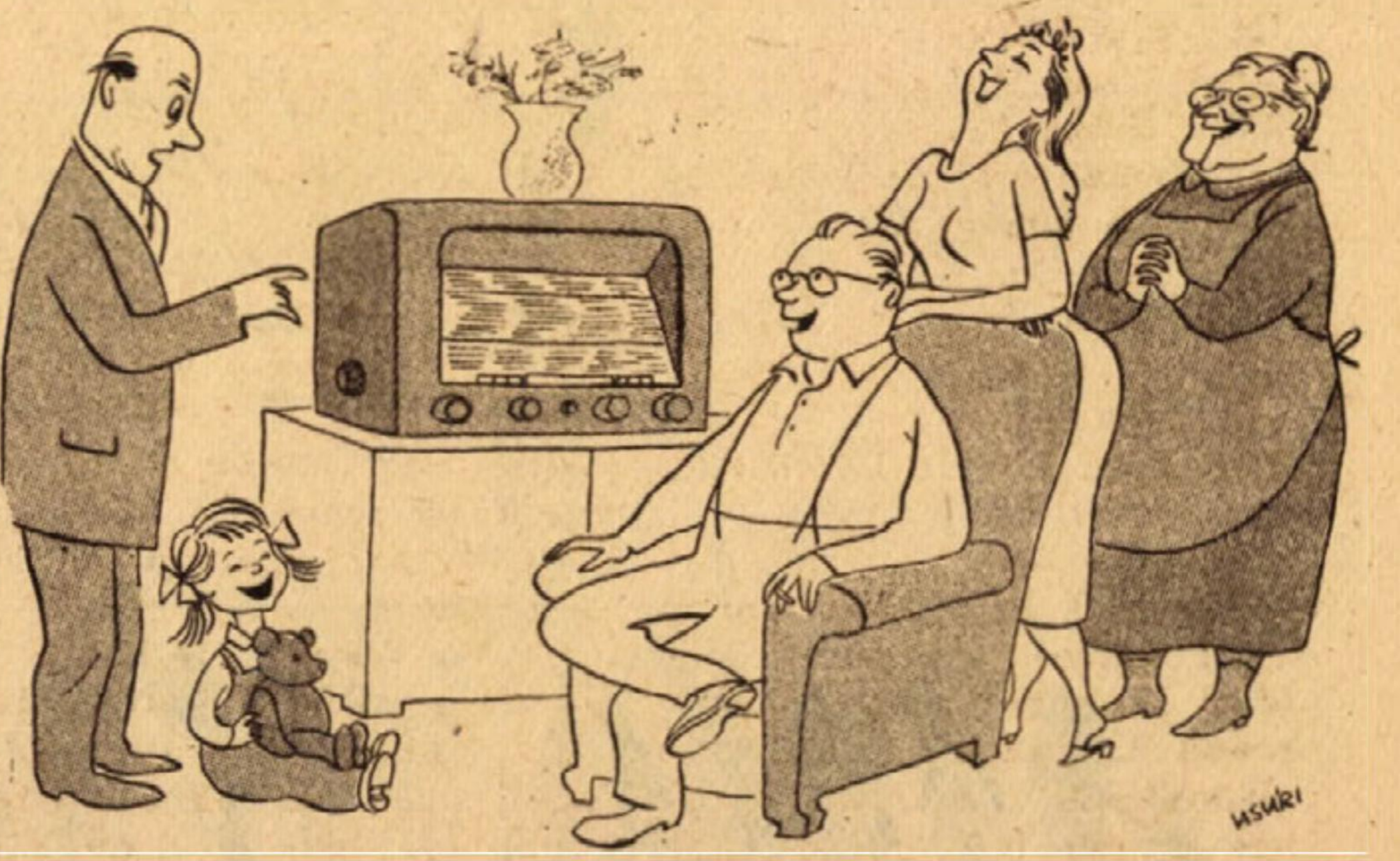

– Ez a dög mindig az én utcámban kódorog...

Akinek nem inge...

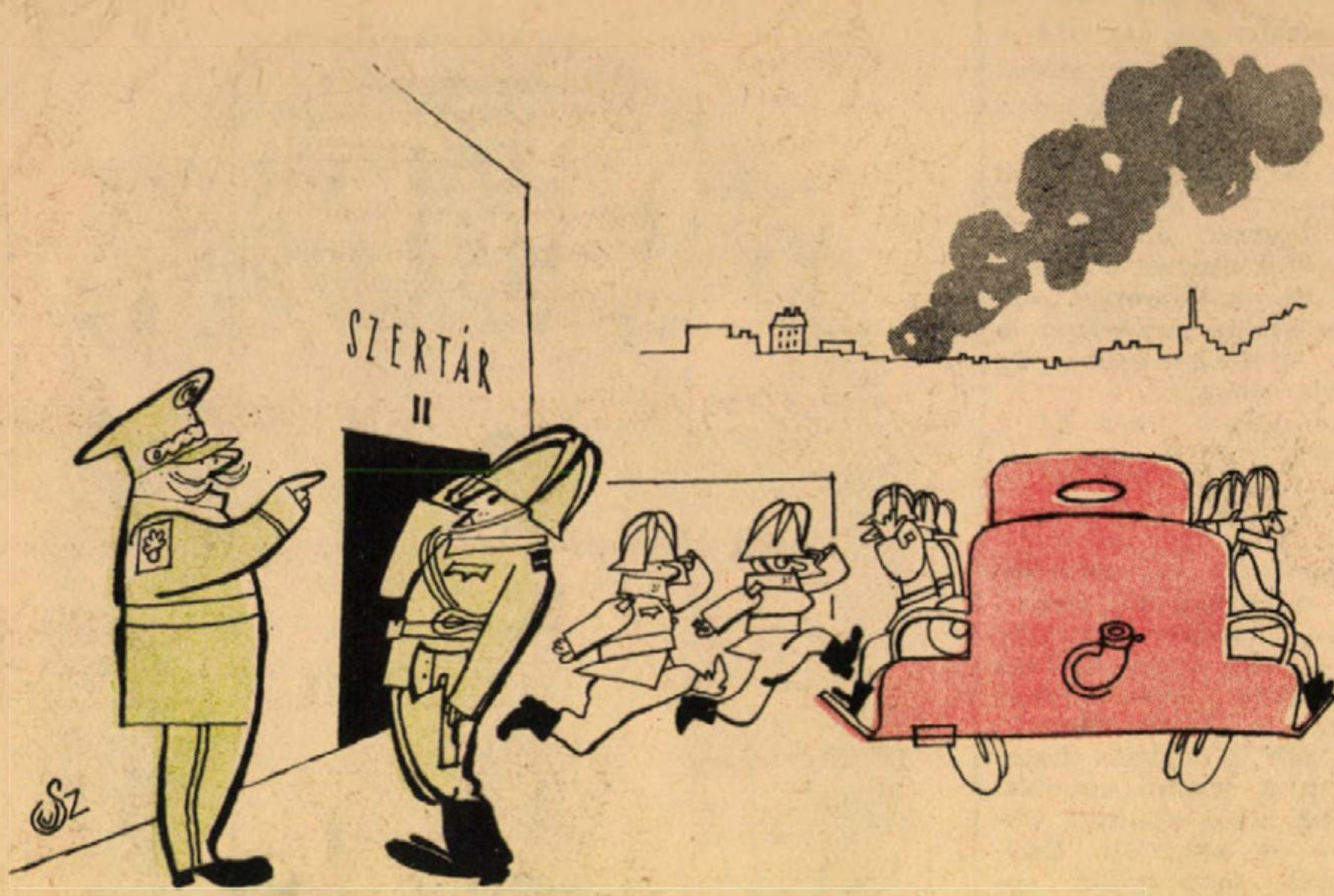

A leghumorosabb műsorszám

– Mi ez? Tarka-barka?
– Á, dehogy! Napi menüjavaslat...

PÉLDÁZAT

Szűr-Szabó József rajza

– Ha végeztek, eljönnek hozzám meglocsolni a kertet!...

A technika századában

Kaján Tibor rajza

– Halló!... Nem értem!... Fújjon bele a kagylóba!

Hát nem egyszerű?

Hegedűs István rajza

Atomnovella

Két rendkívül megriadt férfi csöngetett be késő éjszaka a Westminster-kórház kapuján. Egyenesen az ügyeletes orvoshoz rohantak.

– Doktor! – lihegte az egyik – Rádióaktívak vagyunk, segítsen rajtunk!

Az orvos ijedten hátrált.

– Maradjanak ott, ahol vannak! Mióta?

– Tegnap éjszaka óta. Mi lesz velünk...

– Azonnal jönnek velem a betonterembe!

Elvezette a két férfit az alagsorba, s leültette őket egy tágas, vastagfalú szobában.

– Itt várjanak, azonnal hozunk Geiger–Müller számláló készüléket.

– Doktor, ugye meggyógyulunk...

– Mindent elkövetünk annak érdekében. Lehet, hogy hosszas gyógykezelésre lesz szükség.

Mintegy negyedóra múlva jött vissza, egy másik, erélyes arcú orvossal együtt.

– No, lássuk a Geiger–Müller készüléket – mondotta.

Ez a készülék rendkívül érdekes. Két karperecből áll, amelyet lánc köt össze. Az orvos először az egyik beteg két csuklójára szerelte rá a Geiger–Müller számláló készüléket, aztán a másikéra. Közben azt is megkérdezte tőlük, hogy a rádióaktív aranyrudak merre vannak. A két beteg remegve világosította fel az orvost a halálos sugárveszélyt jelentő aranyrudak pontos helyéről. Az orvos bólintott. Az egyik beteg kétségbeesetten kérdezte:

– Tessék mondani, doktor, nem halálos?

– Nem, dehogy.

– És... milyen hosszú gyógykezelésre lesz szükség?

– Öt-hat év – mondta az orvos, majd tapsolt egyet. Egyenruhás rendőrök jöttek be, és elvitték a két megbilincselt embert.

Ezzel vége is a történetnek. Azon természetesen nem lehet csodálkozni, ha az olvasónak hiányérzetei vannak. Ezeknek eloszlatása céljából pótlólag közöljük az előzményeket is.

Betörők hatoltak be a Barclay-bankba, s az egyik páncélszekrényből hat aranyrudat vittek el. Semmiféle nyomot nem hagytak maguk után, s a Scotland Yard a legnagyobb zavarban volt. Ekkor ifj. Sherlock Holmes tanácsára a következő felhívást olvasták be a rádióban:

– A Barclay-bank kísérleti páncélszekrényéből rádióaktív aranyrudat vittek el. A sugárzásnak kitett egyének azonnal jelentkezzenek az első kórházban kezelésre, különben órák alatt meghalhatnak a sugárártalom következtében.

A többit már tudják.

Még csak annyit jegyzünk meg, hogy az az író, aki türelmesen foglalkozik a tudomány legújabb vívmányaival, olyan bőséges témaanyagot nyerhet, amilyen nem állt rendelkezésére sem Ovidiusnak, sem Tolsztojnak, sem Maupassantnak.

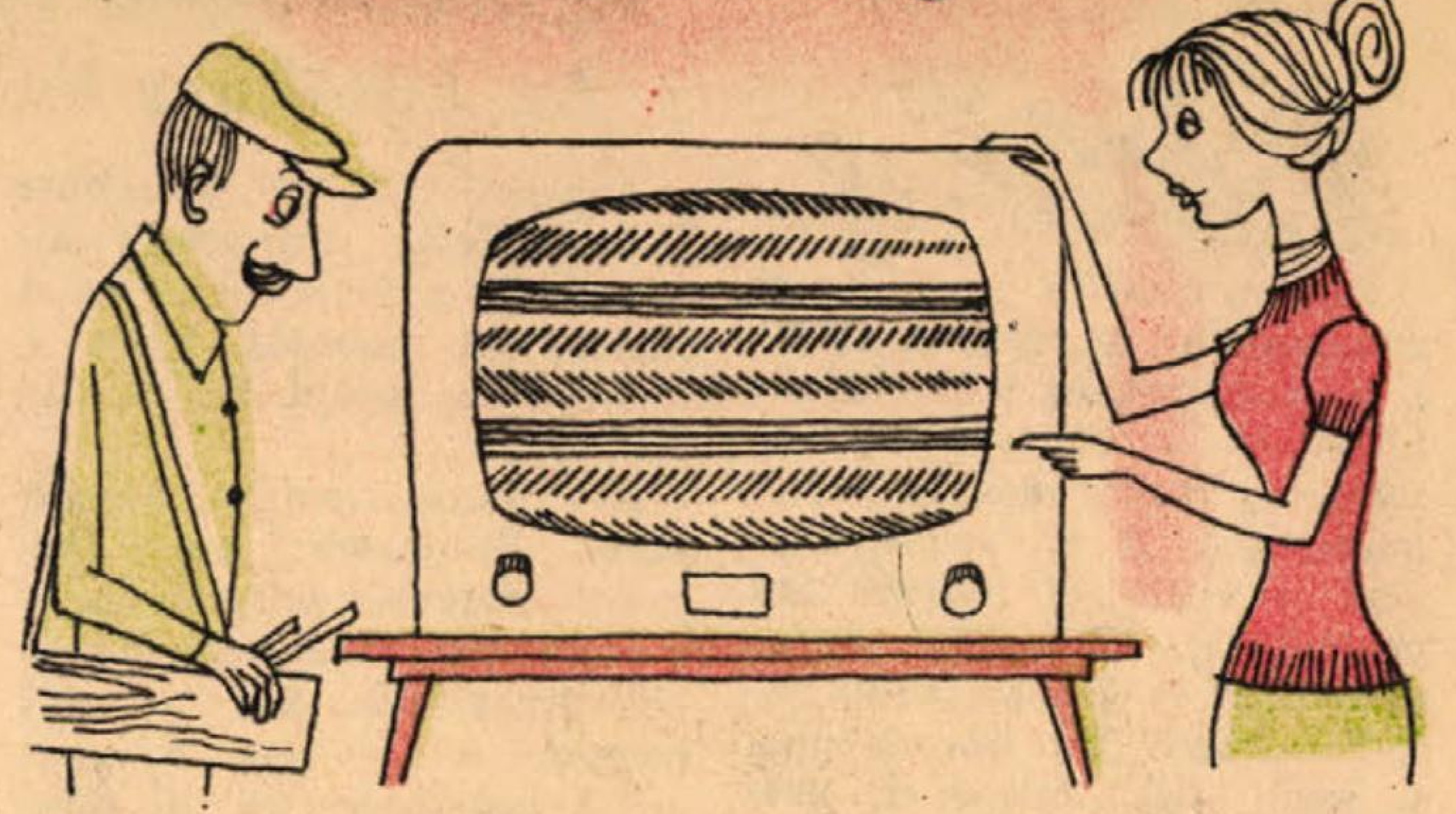
Az atomnovellát minden bizonnyal követi a nukleáris líra és az izotóp-epika is.

Feleki László

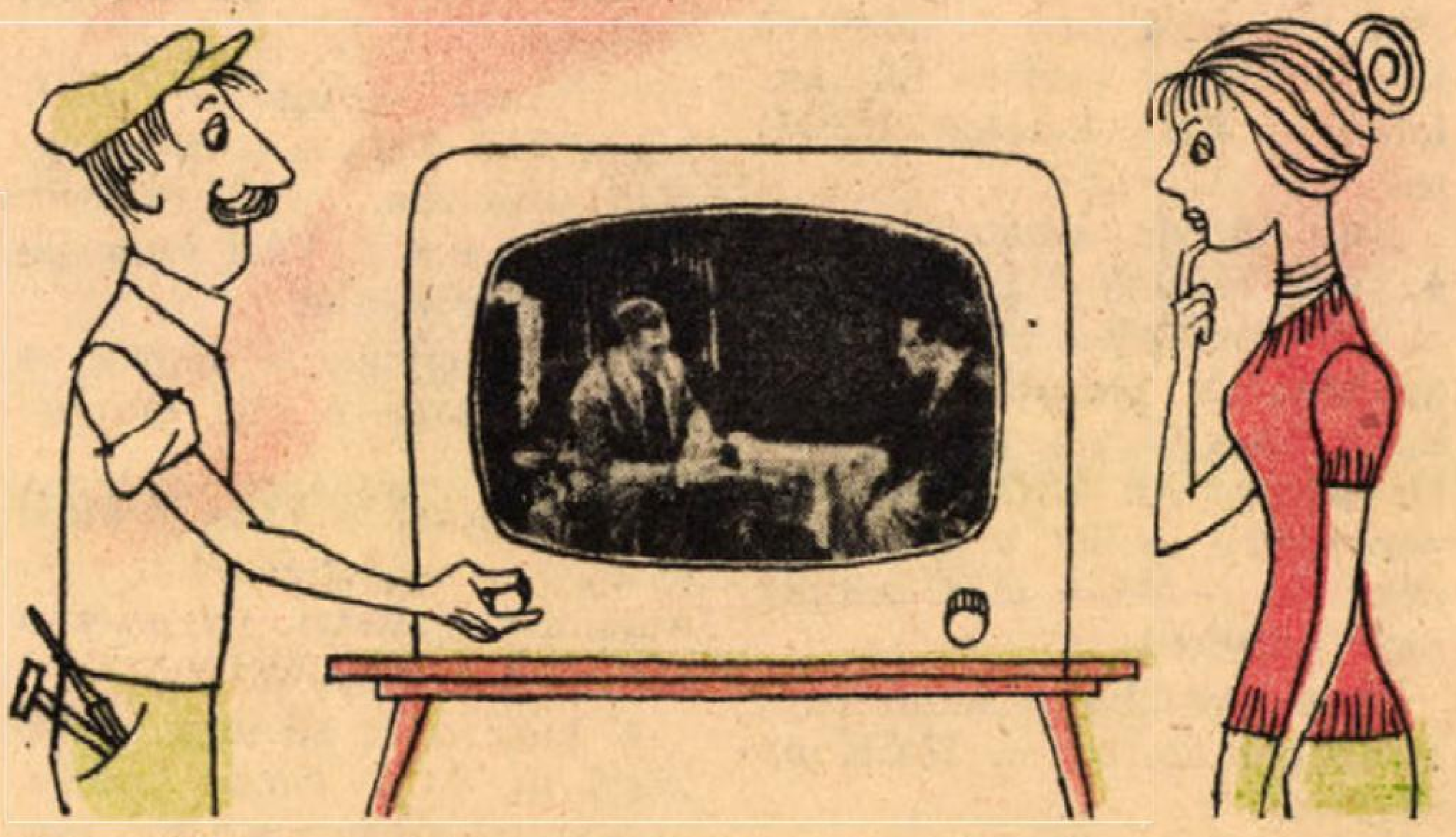
Velencei gondolás — gépesítve

Két kívánság

– Legyen szíves, csinálja meg ... Mindig ezt a textilmintát látom ...

– Olyan unalmas a műsor! ... Nem tudná megcsinálni, hogy újra a textilmintát lássam?

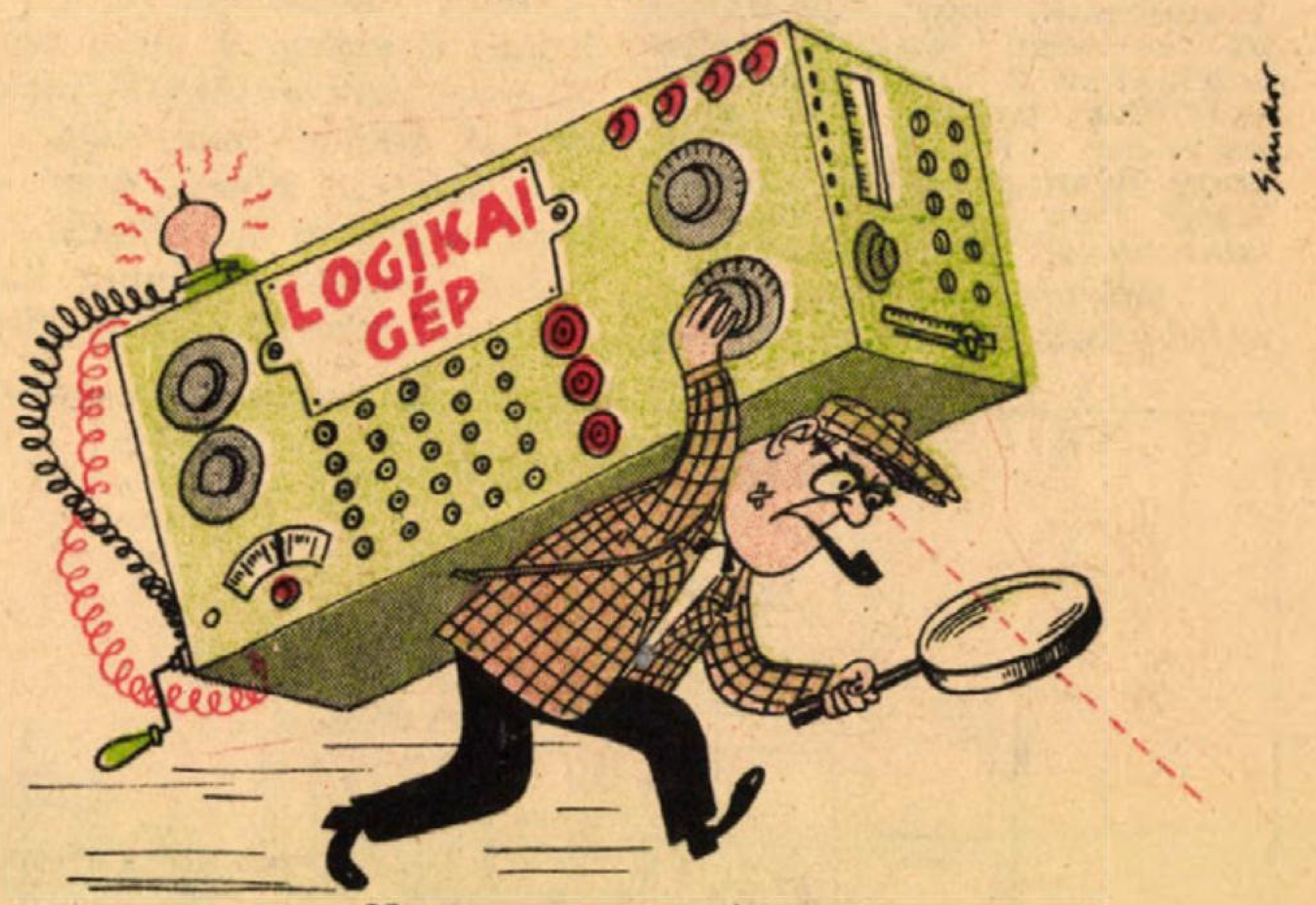
A jókedvű riporter

Nem portré. Karikatúra

– ... már három üveggel vezetnek a skótok ... most ... Sándornál van az üveg ... jól van, Csikar ... jó átadás volt ... nagyon erős a skót válogatott és a viszki ... danke you, signore Skót ... kedves hallgatóim, még csak töröm a skótot, mint Sárosi ... most újra eleredt az eső, még szerencse, hogy már egy félórája elállt ... a pálya nagyon felázott, vagy elázott ... ebben a sötétben nem tudom megkülönböztetni ... most nagy helyzet nyílott Tichy előtt ... nyílott ... minden kiskapuban virág nyílik ... nagyszerű, izgalmas a mérkőzés, az utóbbi hetek legizgalmasabb skót–magyar mérkőzése ... sötét van, nehezen látom a pályát ... de mind a négy csapat remekül küzd ... most Machos, ez a sokat szidott, kifütyült, érdemtelenül kigúnyolt Machos megy a labdával ... és ez a sokat szidott Machos olyan óriási helyzetet hagy ki, amilyet csak a legnagyobbaktól lehetett látni ... viszkiszünet! ... glu glu glu ... most Grosics óriási lövését Bundzsák az utolsó pillanatban tolja szögletre! ... jól van Cucu, így kell ... már 1:1-re elhúztunk a skótoktól és még két üveg hátra van ... igyunk egyet, mert az lehetetlenség, hogy ma ne legyen senkinek se születésnapja ... egy Cucu, két Cucu, száz Cucu, hej, megfogja az icipici egeret ... mennyi lehet még hátra, az én naptáromon szerda van ... végre, a játékvezető lefújta a mérkőzést, tehát maradt az eredmény, Ferencváros—Honvéd kettő egy... derék skót barátunk gratulál ... Herr Glasgow ... plíz ... kérek még egy pohárka mecsekit! ...

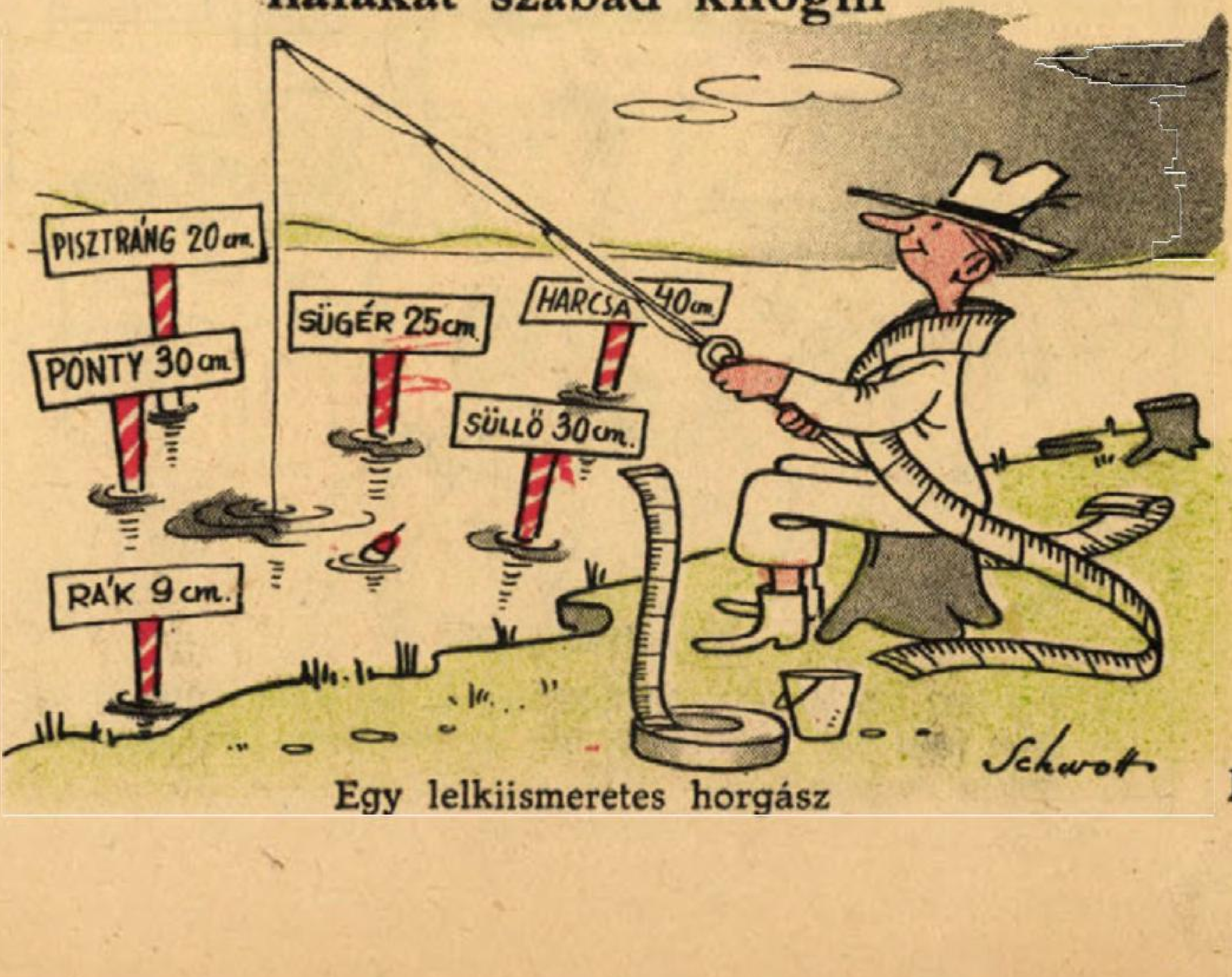

Kép a jövőből

Nyomoz a mesterdetektív

Csak meghatározott méreten felüli halakat szabad kifogni

Egy lelkiismeretes horgász

Le a bürokráciával!

Amikor a MÉH nem szorgalmas

Dicséretreméltó az a nagy propaganda, amelyet a MÉH a hulladékgyűjtés terén kifejt: felkutatni a népgazdaság részére oly fontos fém- és papírhulladékot. A jó propaganda nem is veszti el hatását, így például az ERDÉRT (Erdőgazdasági és Faipari Értékesítő-Készletező V.) Kárpát utca 5. szám alatti telepének dolgozói is lelkesen gyűjtötték a fémhulladékot – még pedig több tonna súlyban –, amelyet két hónappal ezelőtt felajánlottak a XIII. kerületi MÉH-nek.

Úgy látszik azonban, hogy a XIII. kerületi MÉH annyira el van foglalva a fémhulladék gyűjtésének megszervezésével, hogy nincs ideje a gyűjtött fém átvételére. Az ERDÉRT telepén egyre gyűlik a fémhulladék, de a MÉH még mindig nem intézkedett.

Vajon meddig várjanak még a Kárpát utcában a MÉH átvevőire?

Ludas Matyi elintézte

„A tarcali sütőüzem címére" című cikkel kapcsolatban vizsgálatot folytattunk. Megállapítottuk, hogy a pontatlan és felelőtlen szállítás teljes mértékben a tarcali sütőüzem vezetőjét terheli, aki ellen fegyelmi indult. Igérjük, hogy ilyen és ehhez hasonló hibák nem fognak többé vállalatunknál megismétlődni.

Szerencsi Sütőip. V.
KURECSKO ISTVÁN száll. vez.

Az Autóbusz Vállalat figyelmébe

Újpestről jövet a 43-as busz hirtelen letér megszokott útvonaláról, a Váci útról és a Rákospatak mentén kifut a Dunapartra, majd fel az Árpádhídra...

Az utasok ijedten néznek körül. Szentisten, hova megyünk? Egyesek felugrálnak és a csengőhöz rohannak. Mások arra gondolnak, hogy a sofőr megunta a Váci utat és most az Árpád-hídon át, a pilisi hegyeken keresztül, Esztergomba tart a változatosság kedvéért.

— Nyugi, nyugi! — kiált kacagva a kalauz a megszeppent utasokra. — Most erre járunk, mert a Váci úton javítják a csatornát...

S csakugyan, a hídról a busz visszatér a régi útvonalára.

De nemcsak a 43-as járatnál tartogat meglepetéseket az Autóbusz Vállalat, ugyanez a helyzet a 7-esnél is.

A busz nem áll meg a Rákóczi út és a Körút sarkán, hanem továbbrobog. Az utasok idegesen nyomkodják a csengőt, zörögnek a gépkocsivezető ablakán és integetnek neki, hogy le akarnak szállni. A sofőr visszanevet rájuk. A kalauz is kacag. A kocsi nem áll meg, csak az Akácfa utcán túl, az árkádos ház előtt.

— Most itt állunk meg! — közli a kalauz hahotázva.

Nos, kedves Autóbusz Vállalat, én szerény, jómagaviseletű utas vagyok, sohasem szállok fel az első ajtón, nem bliccelek, nem állok meg a peronon, éppen ezért megérdemlem, hogy egy táblán, vagy legalább szóban tudassák velem, hogy:

„Kedves utazóközönség! Ne lepődj meg! Ma nem áll meg a 43-as busz egy megállónál sem, testületileg kimegyünk a vurstliba!"

Vagy:

„Felhívjuk a kedves utazóközönség figyelmét arra, hogy mától kezdve a 7-es busz lóugrásszerűen fog közlekedni."

Ennyi udvariasságot igazán megérdemelnénk az Autóbusz Vállalattól.

Ehhez nem kell importanyag, deviza, vagy mit tudom én, csak egyszerűen egy kis jóakarat...

(m)

Miért nem őrzik

a soroksári Vasöntőgyárban a kerékpárszínt? Azelőtt a dolgozók a műhelybe magukkal vihették a kerékpárjukat, de most le kell adniuk az e célra szolgáló színben. Ez nagyon helyes! Csak éppen az a baj, hogy a gépekről gyakran hiányzik, eltűnik egy-egy alkatrész. Kerekes Miklós öntvény-

készítő pl. még ma is siratja nemrég ellopott dinamóját. A dolgozók aggódva mennek munka után a színbe, mert félnek, hogy ismét hiányzik valamilyen alkatrész a kerékpárjukról. A két oldalt nyitott színt ugyanis senki sem őrzi. Ha már van kerékpárszín, miért nem gondoskodik a gyár vezetősége arról, hogy a dolgozókat ne érhesse károsodás?

Vajon az egyszerű út miért nem járható?

R. J., az egyik népi demokratikus ország állampolgára levelet írt Budapestre az Egészségügyi Minisztériumhoz. Azt kérte, hogy felesége magyarországi gyógykezelését engedélyezzék. A minisztériumban nem kis gondot okozott, hogy mit kezdjenek a levéllel és úgy gondolták: leghelyesebb, ha a minisztérium titkárságának adják át. Innen a tervfőosztályra, majd a költségvetési osztályra küldték az ügyet. A költségvetési szakértő tanulmányozta a kérelmet, javaslatot tett, amely visszakerült a tervfőosztály vezetőjéhez. A külföldi levél itt sem maradt sokáig, mert a szakellátási osztályra, majd onnan a miniszterhelyetteshez küldték. A miniszterhelyettes továbbította a választ a Külügyminisztériumnak és kísérőlevelében azt kérte: a külügy az illetékes nagykövetség útján közölje az érdekelttel, hogy feleségének magyarországi gyógyintézetbe való beutalását otthon, a saját

országa egészségügyi minisztériumától kell kérnie.

Nem lett volna egyszerűbb a közbeeső állomások kihagyásával közölni a választ közvetlenül az érdekelt R. J.-vel? — kérdezte dr. Doleschall Frigyes egészségügyi miniszter, amikor az ügyről tudomást szerzett.

Ezt kérdjük mi is...

(—l)

Egy kicsit lassú a gödöllői Járásbíróság...

A gödöllői Járásbíróság 1958. április 19-én kelt Pk 22409/1957. számú átiratában felszólította édesanyámat, hogy törvényes következmények terhe mellett április 22-én 8 órakor vegyen át egy külföldi iratot a Járásbíróságon. A megkeresés az egyik szomszédi népi demokratikus országból érkezett a bírósághoz, mégpedig 1957. november 19-én. Ebben az iratban az áll, hogy anyám 1958. március 14-én jelenjék meg az ottani bíróságon, vagy küldjön meghatalmazást egy hagyatéki tárgyalásra.

Tekintve, hogy anyám az értesítést öthónapos késéssel kapta meg, nem tudott intézkedni, és így most kénytelen ennek a késésnek „törvényes következményeit" elviselni.

Rokonaim levélben értesítettek, hogy az újabb hagyatéki tárgyalást 1958 októberére tűzték ki, ezért ez úton kérem a

gödöllői Járásbíróságot, ha újra érkezik anyám címére idézés, azt legfeljebb ötnapi, de ne öthónapi késéssel szíveskedjenek kézbesíteni.

Almásy István
V., Balaton út 15.

Adminisztráció

– Baj lesz! Ez az ellenőr már napok óta kutat valamit...
– Sose félj! Én már évek óta itt dolgozom és mégsem ismerem ki magam!...

EGY ÉLET TÖRTÉNETE

Gerő Sándor rajza

A boldogság VILLAMOSA

Életemben sokat vártam,
De nem ültem rá soha;
Nálam nélkül ment el mindig,
Az öröm villamosa.

Zsúfolva volt; csüngtek, lógtak
A lépcsőn, az ütközőn.
Elrobogott vele végleg,
Szerelmem, s boldog jövőm.

Vidám ifjak ültek rajta,
S édes, kacér angyalok.
Én nem tudtam kapaszkodni –
Inkább elmentem gyalog.

Azóta is gyalog járok;
Az ember mást mit tehet?
Szívesen ráülnék, de már
Felszedték a sineket...

Laky József

CSATARIADÓ!

Oly bosszankodva figyelem a sorsom:
hát minden jó csupán a nőknek jár?
Sőt duzzogok, míg férfi-voltom hordom,
és másodrangú polgár vagyok már?
A nők TÚL vannak egyenjogúsítva,
övéké immár minden kedvezés!
Hogy érték ezt el? Mi ennek a titka,
azt nem tudom. — Eszem ehhez kevés.

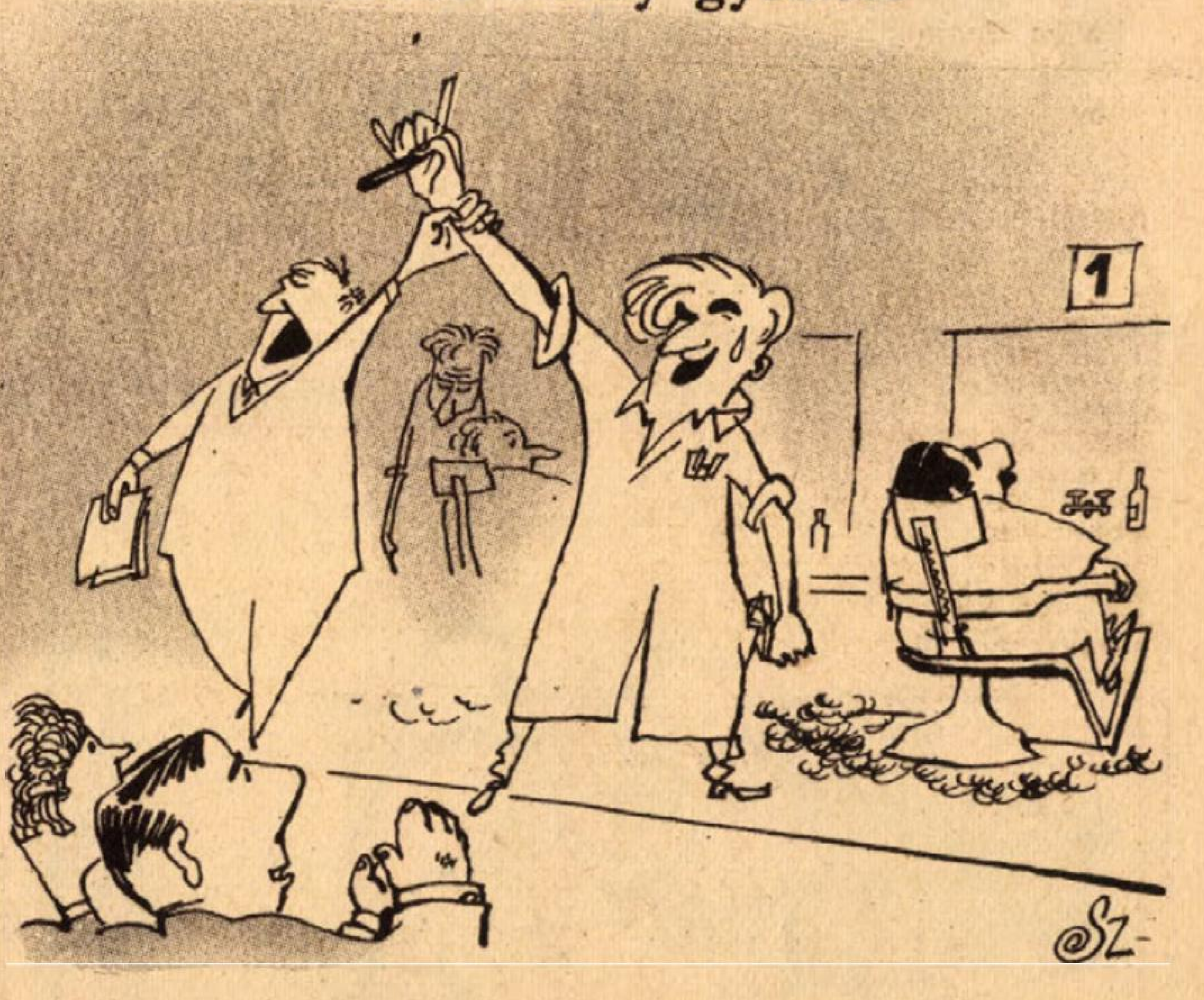
A „Nők Lapját" direkte nékik nyomják,
de „Férfi-újság" nincs! Helyes ez így?
Ha „Nő-nap" van, csak róluk zeng az ország —
„Férfi-nap" sincs: ezért vagyok irigy.
Ezenkívül még van egy „Anyák Napja",
de „Apák Napja" nincs és nem is volt:
amíg egy nő az „Anyák Boltját" kapja,
az apáké csupán az — Italbolt...

A „szegény" nők második műszakjáról
harsog a sajtó, tárgyal minden cikk;
de hogy egy férj esténként mennyit rámol,
említés erről seholsem esik.

Lázadjunk fel hát!... Kezdődjék a verseny,
férfi ne legyen többé elnyomott;
a kis különbség hátrányt ne jelentsen,
és követeljünk: EGYENLŐ JOGOT!...

Bedő István

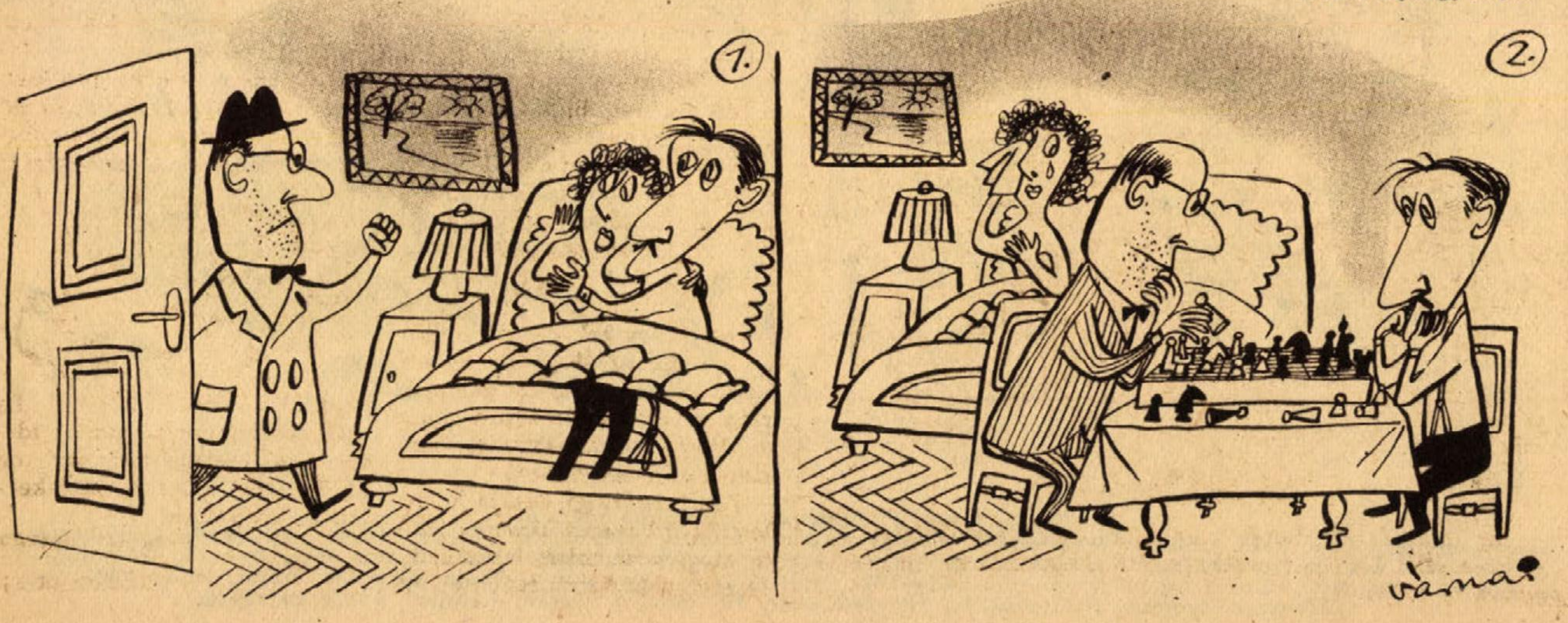
A fodrászverseny győztese

– Bemutatom a győztest! Rábeszélte a vendéget púderre, kölnire, arckrémre, hajmosásra és pitralonra!

A szenvedélyes sakkozó

Várnai György rajza

A huligán

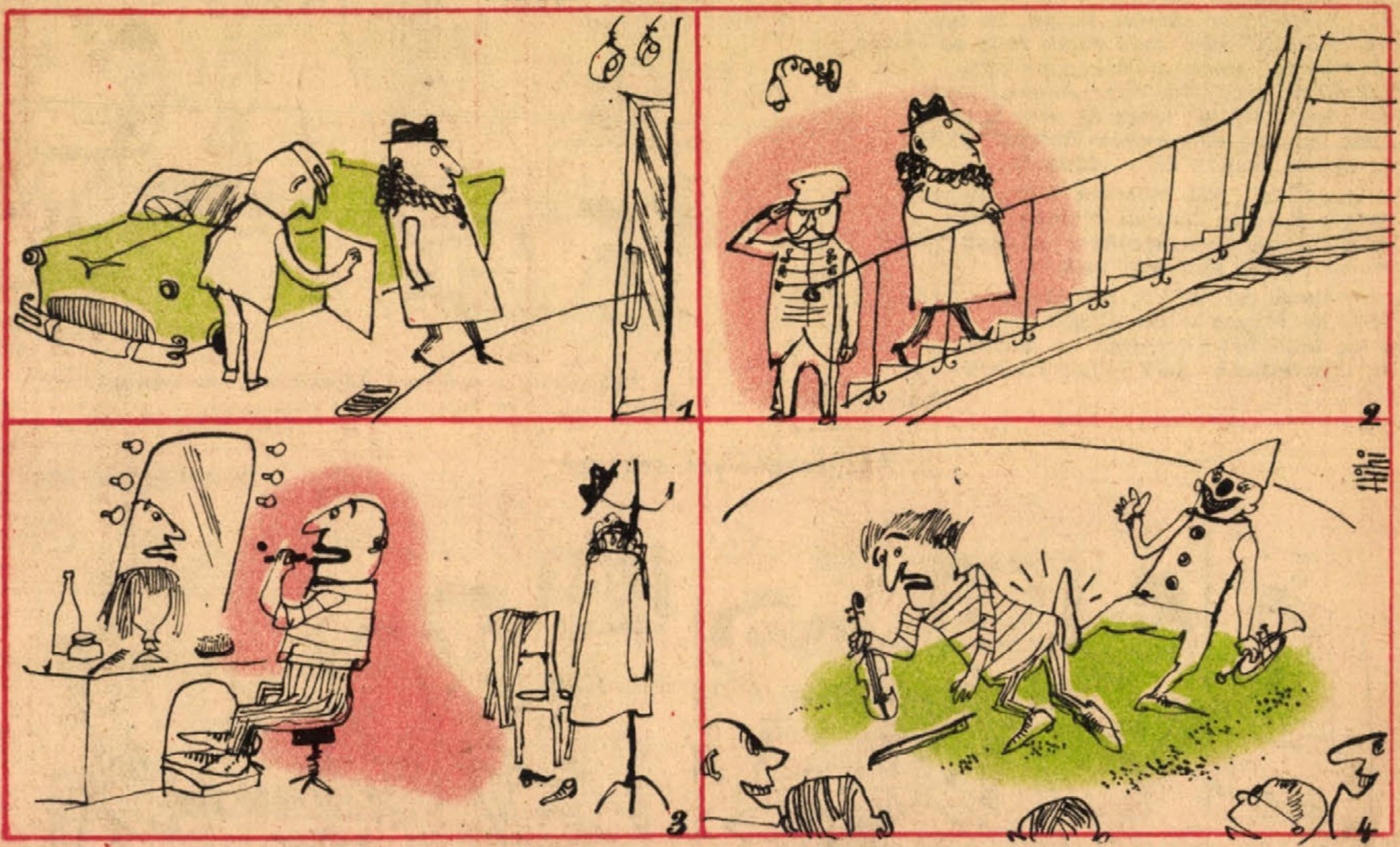
A futball-közvélemény két véglete

Egetverő győzelem, vagy ...

HÉTKÖZNAPI TÖRTÉNET

Hegedűs István rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.